

Orosházi HARANGSZÓ

XVII. évfolyam 1. szám · 2010. böjt-húsvét

A kereső bölcs filozófustól a feltámadás öröméig

Spinoza, a 17. század híres filozófusa (1632–1677), amikor végigolvasta János evangéliumában Lázár feltámasztásának történetét, így szólt: „Egész bölcséleti rendszeremet odaadnám azért, ha hinni tudnám, ami ebben a fejezetben meg van írva.” (Jn 11)

Spinoza művelt, zseniális gondolkodó volt, aki elsősorban filozófiai ismeretelméleti, etikai, társadalomelméleti témakörökről írt, de matematikával és fizikával is foglalkozott. Filozófiájában újra és újra foglalkozott az istenkérdéssel, mert elsősorban Isten léte izgatta, és ha téves következtetésre jutott is (panteizmus: a világ Isten teste, de Isten nem személy), kétségtelen, hogy teológiai műveltsége szintén ragyogó volt. Nem csoda, hiszen zsidó neveltetésének köszönhető alapos műveltséggel rendelkezett, és ez garanciája volt teológiai tudásának. Gondolatai miatt a zsidó hitközség kiátkozta. Ettől függetlenül jelentős hatása volt az újkori gondolkodásra. Mégis...

Mégis egy ponton – élete legfontosabbján – falnak ütközött. Olyan kérdés került elé, amit még nagyon csiszolt elméjével is képtelen volt megoldani: hogyan tudott ez a két nő (Márta és Mária) ennyire bízni Jézusban? Miként volt lehetséges Lázár feltámasztása?

Ehhez kapcsolódóan minket is érint az öt izgató kérdés: miként lehet nekünk részünk a feltámadásban? Ki ez a Jézus, akinek elég ennyit mondania: „Lázár, jöjj ki!” és a néhány perce még halott, gyolcsokba csavart ember, megjelenik a sír szájánál?

Feltámadás ünnepének közeledtével újra aktuálisak az egykor Hollandiában élt filozófus kérdései, hiszen örök emberi kérdések ezek. Ráadásul húsvét ünnepén

még többről van szó, hiszen nem olyan feltámadást ünnepelek, amelyet újra halál követ, hanem olyat, amely az örök életben folytatódik Isten országának vendégeként. Ez még hihetlenebb történet, amelyben nekünk is részünk lehet!

Hogyan lehetséges ez?

Erre a kérdésre pontos válaszunk van immár 2000 esztendeje az újszövetségi Szentírásnak abban a szakaszában, amely Spinozát is elgondolkasztotta: „Jézus ekkor ezt mondta neki: »Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?« Márta így felelt: »Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világra.«” [Jn 11,25–27]

Mit lát a hitetlen ember egy sír mellett megállva, még ha olyan művelt is, mint Spinoza? Egy négy napja a sírba zárt Lázár nevű embert, akinek véget ért az életútja. Halált, elmúlást, végső búcsút, gyászoló tömegét. Ezt látják mai is rengetegen, amikor sírok mellett állnak meg a temetőben.

És mit lát a keresztyén ember? Mit kelene látnia? A feltámadott Jézus Krisztus szeretetét és az örök üdvösség kezdetét mindazoknak, akik Őbenne bízva hunyták le szemeiket.

Spinoza 350 évvel ezelőtt elolvasta Jézus szavait a Bibliából, de csak az eszével értette meg, és nem a szívével, lelkével és hitével! Ugye, mi értjük mindezt? Jézus ma is azt mondja, amit Spinozának is mondott az igén keresztül: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, akkor meglátod az Isten dicsőségét?” Ha... akkor!

De csak akkor! Hit nélkül lehetsz bármilyen bölcs, híres, erős, gazdag vagy szép, sőt teológiailag nagyon jártas is,

mindez semmit nem ér, ugyanolyan tanácstalan lélekkel fogsz megállni a feltámadás kérdése előtt, mint Spinoza: „Egész bölcséleti rendszeremet odaadnám azért, ha hinni tudnám, ami ebben a fejezetben meg van írva.”

Nagyon értékelendő Spinoza szándéka, hiszen a lehető legnagyobb kincsét akarta adni, azt a filozófiai rendszert, amit huszonevésen kezdett kidolgozni és egészen 1677-ben bekövetkezett haláláig formált. Több mint két évtized kidolgozott elméleteit, naponkénti megerőltető gondolkodásainak minden eredményét.

Jézus ennél is többet kér: hitet, úgy is mondhatnám, hogy az embert mindenestől! „Add nekem a szívedet, fiam!” [Péld 23,26] Hidd el, hogy Ő a feltámadás és az élet, és aki benne hisz, annak örök élete van! A feltámadást nem orvosilag kell bizonyítani, nem filozófiai síkon kell levelezni, mert mindez zsákutca. A feltámadáshitünk ajándék, amit kérni kell Istentől! Ehhez viszont alázatosan át kell adni neki egész életünket, hogy Ő formáljon át minket, ő vegye el bűneinket, és Ő adjon nekünk a földi síron is túllátó szívet!

Jézus feltámasztotta Lázárt, aki így élt még néhány évet egykor, ott Betániában. Nekünk sokkal többet készített az Isten! Nekünk örök üdvösséget készített az Ő országában! Ott majd valósággá válik a Jelenések könyvének ígéje: „Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: »Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könyvet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.« [Jel 21,3–4] Hiszed ezt?

DEÁK LÁSZLÓ

Hit által, kegyelemből

„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” [Zsid 4,16]

A 2010. év igéjéül Útmutatónk szerkesztősége János evangéliuma 14. fejezete 1. versét jelölte ki: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.”

Jézus földi küldetésének végéhez közeledve, a földi értelemben vett elválásra, búcsúzásra készülve bátorította így tanítványait. Biztató szavai örökérvényűek, minden idők minden emberéhez szólnak, mégis lehet, hogy ennyire életbe vágóan időszerűek azóta sem voltak, mint éppen mostanában.

Naponta tapasztaljuk, halljuk, látjuk, hogy mennyire összezavarodott körülötünk az egész világ. Háborúk, gyilkosságok, ellenségeskedések vesznek körül mindenfelől. A családrdság, a másik ember

becsapása, testi-lelki kifosztása, az isteni és emberi törvények lábbal tiprása, a társadalmi helyzettel és politikai hatalommal való visszaélés újabban az érvényesülés elfogadott eszköztára. Diadalát üli az embertelenség. Tömegek sínylődnék mélységes nyomorban. Egymást követik a természeti csapások. Egyes tudományos vélemények szerint a „globális felmelegedés” beláthatatlan következményeként rövid időn belül a földi élet teljes pusztulása várható. Lehet, hogy a végső idők jeleinek vagyunk tanúi? Uram, kihez mehetnénk?

Jézus ma is szól, úgy, amint egykor a tizenkettőhöz. Nekünk, mai, késői tanítványainak pontosan ugyanazt a bátorító figyelmeztetést mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!” De vajon tudunk-e teljes bizalommal, meggyőződéssel hinni? Tudunk-e élő hittel imádkozni?

Jézus tanítása örök érvényű, ránk is vonatkozik, nekünk is szól: *„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag... semmi sem*

volna lehetetlen néktek.” [Mt 17,20] „És a mit könyörgétekben kértek, mindazt meg is kaptátok, ha hisztek.” [Mt 21,22]

Ha volna mustármagnyi hitünk! Ha hittel könyörögnénk! Elmondhatjuk-e magunkról, hogy hitünk erős és rendíthetetlen?

Bűnbánattal vallom, az én hitem, bizony, erőtlén. Kisebb a legapróbb mustármagnál is. Mégis, ha sok-sok csenevész, gyenge lélek egy akarattal könyörög: „Hiszek, Uram, légy segítségemre az én hitetlenségemben”, akkor hitünk erőre kaphat. Akkor, ha megromlott, megbomlott földi világunkat, elhibázott életünket, mulasztásainkat és vétkeinket az Úr elé visszük, imádságunk meghallgatásra talál. Hiszen könyörül és irgalmas az Úr! Egyszülött Fiát adta halálra, hogy életünk legyen! **Kegyelemből, hit által!**

Böjt heteiben szálljunk magunkba! Éljük át, fogadjuk el alázattal Megváltónk értünk vállalt áldozatát!

FÜRST ENIKŐ

Akiket beírtak az anyakönyvbe

A születések, házasságok és halálestek közhitelű nyilvántartására szolgáló anyakönyveknek is megvan a maguk története, ezért érdemes időben visszatekintenünk az előzményekre.

A személyek azonosságának és kapcsolatainak nyilvántartása természetesen nem egyidős az emberiséggel, bár az ókori Egyiptomban és Rómában már készítették hasonló kimutatásokat.

Európában az egyházi anyakönyvezésnek először a középkorból van nyoma. Igaz, kezdetben csak a keresztlést jegyezték be. Az anyakönyvek rendszeres vezetése Magyarországon az 1563-ban zárult tridentini zsinat döntése alapján kezdődött.

A legrégebb fennmaradt magyarországi anyakönyvek a soproni evangélikus egyház (1624) matriculái. Orosházán az 1744-es újraterülpülésétől kezdve vezetett anyakönyveket egyházunk levéltárában őrzik. Az anyakönyvek fontosságát mi sem bizonyítja jobban, minthogy az 1827. évi XXIII. törvénycikk elrendeli az egyházi anyakönyvek másodpéldányainak vezetését. Ezeket a területileg illetékes törvényhatóság levéltárának kellett átadni (itt ez a Gyulai Levéltár).

Mint kutató tanúsíthatom: a régi egyházi anyakönyvek az adatok, tények tárházai, hiszen a régi időkben még nem léteztek egységes előírások, tehát a helyi lelkészen múltott, hogy mit tartott megörökítésre méltónak. Sok minden kideríthető ezekből az adatokból: hogyan írták a neveket, milyen népmozgás volt, milyen életkort értek meg a lakosok, milyen betegségek fordultak elő, hány gyermek született, milyen volt a csecsemőhalandóság vagy a házassági kedv.

Néhány a régi bejegyzésekből: *„Kettős születés”, „Bába keresztlése után azonnal meghalt”, „Törvénytelen ágyból való”, „Bevallott Atyja.”*

Halálokok: *„Idétlen, nehézvér, vízkór, hasi hagymáz, tfusz, görcsök, roncsoló torok-*

lob” stb. Nyoma van annak is, mikor az ifjú legény és hajadon menyasszonya 1848 februárjában csak „legfelsőbb Kegyelmes Királyi engedély mellett” házassodhatott össze templomunkban. A helyi evangélikus anyakönyvek nyelvezete is figyelemre méltó. Erre az alább idézett anyakönyv fedőlapjának szövege is példával szolgálhat: „Házassági Esküdtetéseit Jegyző Anya-könyve, az orosházi Ev. Szent Ekklesiának az 1835-dik Esztendőben kezdve.”

A polgári anyakönyvezés bevezetésének szükségességét 1890-től parlamenti előterjesztések szorgalmazták, melyek vitákat, demonstrációkat, templomokat és utcákat megmozgató csatározásokat, tüntetéseket indukáltak. Az 1894. évi XXXIII. törvénycikk, melyre I. Ferenc József 1894. december 9-én (ha fél szívvel is) megadta az uralkodói jóváhagyást, rendelte el a polgári anyakönyvvezetést Magyarországon. (A szentesítést már az sem tudta magakadályozni, hogy a Vatikán és a katolikus püspöki kar levélben kérte meg az uralkodót a jóváhagyás megtagadására.)

A hivatalos állami anyakönyvvezetés az előkészületeket követően 1895. október 1-jén indult meg. A rendelettel kap-

csalatosan az orosházi evangélikus egyház anyakönyveibe szeptember 30-án a következő szövegű bejegyzések kerültek: „1895. október 1-én az állami anyakönyvezés megkezdődvén itt az egyházi anyakönyvek okirati jellege megszűnik.” A további anyakönyvezés természetesen nem szűnt meg.

A fentiekből adódik a kérdés, vajon Orosházán 1895. október 1-jén elkezdődött-e, az állami anyakönyvezés? A válasz igen, elkezdődött! Érdekességként említhető, hogy a korabeli rendelet szerint anyakönyvvezető csak férfi lehetett, pontosabban olyan nagykorú férfi, aki rendelkezett megfelelő iskolai végzettséggel. Helységünkben elsőként Vangyel Szilárd és Lázár Lajos kapott kinevezést erre a tisztségre. A legújabb-kori Orosházán az első evangélikus egyházi házasságot 1745. március 3-án, az első polgári házasságot pedig 1895. október 8-án kötötték.

Az állami anyakönyvezés bevezetése óta eltelt 115 év tapasztalatai igazolták az egykori parlament döntésének helyességét, az európai polgári államok e téren követett gyakorlatához való felzárkózás szükségességét. Manapság már ismét a házasságra lépők szabad akaratán és meggyőződésén múlik, hogy a polgári esketés mellett maradnak vagy polgári esketést és egyházi szentesítést is igénybe kívánnak venni.

Augusztus végi sétára való időben a Városháza előtt várakozó felvirágozott járművek látványára magam is megálltam „menyasszonyt látni.” Az ifjú pár boldogságtól sugárzó arccal lépett ki a kissé borúsra sikerült délutánban. Első közös útjuk a hivatal elől az evangélikus templomba vezetett, s onnan – a fotográfus után – feltehetően a lakodalom színhelyére. Elsőként az jut eszembe róluk: őket mindkét helyen beírták az anyakönyvbe!

A réges-régi orosházi esküvők kicsit másképpen zajlottak. A templomból kijövet a menyasszonyos ház felé vette útját a

vendégsereg. Elöl a menyasszony a maga népével, utána a vőlegény és serege, természetesen muzsikaszó kíséretében. Volt idő, amikor Orosházán esküvőre a keddet tartották szerencsés napnak. Levéltári kutatásainkból azt is tudjuk, hogy az 1820-as években a menyasszonyt atyja házához vezető útján nemcsak zeneszó, de a helyi hatóság rosszallása is végigkísérte. A közigazgatás ebben az időben rossz szokásnak nyilvánította a népes lakodalokat, melyben az utcai rendetlenségek, hujtogatások és illetlen szavaknak eltörlésére nézve rendtartás kiadására is elhatározta magát.

A lelkészeket pedig megkérték, hogy ezentúl „Hétben ne csak egyszer, mint eddig kedden, hanem kétszer úgymint kedden és csütörtökön is eskettessenek”. Az evangélikus egyház lelkészei a jó rendtartásra nézve a fenti kérést elfogadták, és annak „A szerént leendő tellyesfítését” meg is ajánlották. Ma már legfeljebb csodálkozhatunk azon, hogy közel kétszáz év előtt eleink miért éppen ezt a két napot találták legalkalmasabbnak az egybekelésre. Napjainkban (leginkább szombaton) ha autótülkölestől hangos a város, tudjuk: „viszik a menyasszonyt”!

VERASZTÓ ANTAL

Egy korty élet

„Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja:
„Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja,
vegye az élet vizét ingyen! [Jel 22,17]

Lasan forr fel a víz, miközben átveszi a tűz energiáját, erejét. A vízforraló edény nyugtalanságából tudom, minden készen áll. A bögre, a filterbe zárt teafű és a víz. Mikor önteni kezdem, érzem az örök misztérium erejét. A hétköznapi csodát. A titkok mélyét. A pohárban színt kap, ami áttetsző volt. És arcomat párás nyáresti fuvallatként csapja meg a halott virágok illata, kavarodva lédús gyümölcsök zamatával. Körülöttem tél, de ahogy egy mély levegőt veszek, előttem és minden lélegzetben nyár van és tavasz. Nem tudok, nem akarok várni. Egy még túlságosan is forró korty, majd újabb, és a forróság átjárja a testem. Érzem, életre kelek magam is, ébredek.

Azt mondják, a tea gyógyít, megannyi értékes és fontos vegyülete van, amely erősít, méregtelenít, tisztít, gyulladást csökkent, lelkesít vagy nyugtat. A tea kevesebb és sokkal több ennél!

Mező füve, ami tegnap virágzott és mára semmivé lett. Felemésztette a múlt idő emésztő tüze és kiszáritotta a Nap tikkasztó melege. Átjárta és legyőzte a halál. Ám valóját nem vehette el, mint lángban izzó nemesfém a legértékesebb megmaradt. Esszenciává lett, önmaga lényege. A halál nem győzheti le, és most már az idő sem. Szunnyad és vár arra a pillanatra, amikor újra élet lehet.

Azok a száraz igazságok, a Szentírás telve van vele. Hisz minden sora igaz. Istennek a tanúságtétele. Azonban kell még valami, hogy átjárja, hogy felélessze. Ahhoz, hogy érteni, érezni lehessen, kell a Lélek tüzetől hevült isteni kegyelem, mely kitör, előnt és eláraszt mindent. Átjárja a sorokat, átjárja a szívet, és minden dobbanással a testet. Ami száraz volt és tömény, az most él. Nem a Biblia lapjain, hanem mélyen az ember lelkében.

A víz forrásában átjár mindent: szirmokat, rostokat, zsigereket. Életet ajánl-dekó, de nem a virágoknak, a gyümölcsöknek, hanem annak, aki issza. Hiszen a misztérium titka az áldozat. Önmagát adó, önmagát felemészteni tudó végtelen ereje. Krisztus titka nyugszik minden korty mélyén. Halálból élet, Tőle; nemcsak önmagának, hanem neked, nekem.

Azé, aki issza, aki befogadja minden szavát, lényét, lényegét.

KOPF ANDRÁS
iskolalelkész

NAGYHETI ALKALMAINK

Március 28., virágvasárnap:

- 9.00 órakor családi istentisztelet;
- 10.00 órakor istentisztelet / úrvacsora;
- 18.00 órakor „Reménység” istentisztelet.

Passiósorozat:

- március 31., nagyszerda: 18.00 órakor istentisztelet (Laczi János);
- április 1., nagycsütörtök: 18.00 órakor istentisztelet, úrvacsora (Ribár János);
- április 2., nagypéntek: 10.00 órakor istentisztelet, úrvacsora (Deák László); 18.00 órakor: passióolvasás, áhítat (Laczi János);
- április 4., húsvétvasárnap (feltámadás ünnepe): 10.00 órakor istentisztelet, úrvacsora (Ribár János); 18.00 órakor feltámadás ünnepi koncert (Nagy Krisztina énekművész, Deák Gabriella kántor és orgonista, áhítat: Ribár János);
- április 5., húsvéthétfő: 10.00 órakor istentisztelet, úrvacsora (Ribárszki Ákos).

Koszorúk szalagfeliratai Győry Vilmos sírján

125 esztendeje, 1885. április 14-én, Budapesten, 47 évesen fejezte be gazdag földi pályafutását Győry Vilmos, egykori orosházi, majd pesti evangélikus lelkész. A sírján elhelyezett koszorúk feliratát – három kézzel, tintával írt papíron – összesítette Hamala Nándor.

Édesapám, id. Koszorús Oszkár (1914–1995) írt egy alapos tanulmányt Győry Vilmosról a Békési Élet 1969/2 számában és az Evangélikus Életben is szólt róla. Ennek hatására jelentkezett a Budapest–Rákoshegyen élő Horváth Istvánné Győry Sarolta, Győry Vilmos egyetlen élő unokája. Ő adta át neki az eredeti, tudomásom szerint soha nem publikált kéziratot. Érdekes a névsor, nem tisztem elemezni a kapcsolati rendszert, ami Győry Vilmos napi szolgálatait és egész életét jellemezte. Olvassák érdeklődéssel!

1. Imádott Vilmosának – Bachát esperes
2. Bulyovszky Lillától – 1885. április hó 16.
3. Drága barátunknak – Berczik Árpád és Flóra
4. Szeretett Barátjának – Papp Károly és családja
5. Szeretett lelkészének – Beliczay család
6. Szeretve tisztelt főnökének – A káplán
7. öz. Ősz Lajosné – Felejthetetlen Barátomnak, „hála jeléül”
8. Szeretett Barátjának, Győry Vilmosnak
9. Sármay család – Győry Vilmos barátjának
10. A felejthetetlen hű barátunk – Tihmér és Paula
11. A Veöreös család – szeretve tisztelt rokonának
12. Felejthetetlen jó rokonok – Siráky család
13. Hálás tanítványa – V. J.
14. Szeretett lelképásztorunknak – Wohl Janka és Stephanie
15. Tábornok Nándor és családja barátságából
16. Lichtenstein család szeretett Lelképásztorának
17. Nem állítunk többé karácsonyfát – Friedmann Armina
18. Szeretett Lelképásztorunknak – Kéler család
19. Saxlehner András és családja
20. Tiszteletünk jeléül – Vigyázó Sándor és neje
21. Felejthetetlen tanárjának – Székely Cornélia
22. Felejthetetlen barátjunktak – Ágai Adolf és neje
23. Tisztelet és szeretet jeléül – öz. Toldy Ferencné
24. Szeretett barátunknak – Légrády Károly és családja
25. Győry Vilmosnak – Vetsey család
26. Felejthetetlen főnökének – Galitzky Pál és családja
27. Hálás tanítványai – Ilonka és Lenke
28. A Kisfaludy Társaság – Ivánka Imre
29. Budapest főváros Győry Vilmosnak

30. A magyar színész egyesület 1885. ápril. 16 – Győry Vilmos emlékének
31. A Feleki Pár 1885. ápril. 14-én – Győry Vilmos emlékének
32. Isten veled! Ki életemnek napfényt! Mert Lelkemnek Költészetet adott!
33. Az Orosházi Evang. Egyház – volt Lelki Pásztorának
34. Budapesti ágost. hitvallású Tót egyház
35. Az Orosházi Izraelita szent egylet részéről, Isten igaz igéje Hirdetőjének
36. A Budapesti reform. Testvér egyház – Győry Vilmosnak
37. Az írók és művészek társasága – Győry Vilmosnak
38. A Budapesti Iparos Képző Prot. Egylet tagjaitól – szeretett elnökünknek
39. A Budapesti ág. h. evang. főgymnásium tanuló ifjúsága
40. Iskolánk lelkes pártfogójának – Az evang. tanítótöbbség
41. A Budapesti ág. h. evang. főgymnásium tanári testülete
42. Az 1885. évi Confirmans növendékek – felejthetetlen lelki atyjunktak
43. Az 1885. évi Confirmans növendékek – felejthetetlen Mesteröknek, Győry Vilmosnak
44. A Budapesti m. kir. Állami felsőbb leányiskola a szeretett tanárnak és kartársnak
45. A Thabita nőegylet – felejthetetlen pénztárnokának
46. A Pesti ágostai hitvall. Evang. magyar-német egyház Közös választmánya
47. A Budapesti Protes. Iparosképző egylet – felejthetetlen elnökének
48. A Pesti ág. evang. Gyülekezet – szeretett lelkészének
49. 1. és 2. Polgári leány osztálytól
50. Imádott Lelkészenek!
51. Az V. kerületi Polgári Kör – Győry Vilmosnak
52. A magy. orsz. Központi Fröbel nőegylet – Győry Vilmosnak, nagyérdemű és felejthetetlen egyleti tanácsosának
53. A Budapesti Prot. Orsz. Árvaegylet – felejthetetlen tiszt. Tagjának
54. A Bányakerület Hálás Emlékül – szeretett főjegyzőjének
55. Az Orsz. Nőképző Egyesület – Hála teljes szeretettel
56. A Nemzeti Színház tagjai – Győry Vilmosnak
57. A Magyar Tudományos Akadémia – Győry Vilmos lev. Tagnak
58. A Népszínház igazgatója – a népszínműírónak
59. Egy szalag nyomás nélkül

Közzétette:
KOSZORÚS OSZKÁR

Az ember tragédiája

Madách Imre „Az ember tragédiája” című műve a Budapesti Evangélikus Színház előadásában, 2010. március 20-án, szombaton, 19 órai kezdettel lesz megtekinthető a Petőfi Művelődési Központ színháztermében.

Madách halhatatlan remekművének bemutatásával Udvaros Béla igazgató-rendező célja az, hogy ismét régi fényben láttassa a magyarság egyik alapművét, többek között azért, hogy ezzel is hű legyen teátruma hitvallásához, melyet

szerintük Tamási Áron szavai fejeznek ki legjobban: „feladatunk betölteni reménységgel a világot, amely minden percében a kezdet és a vég.”

Játszik: Bánffy György, Lénárt László, Buzogány Márta, Kárpáti Tibor, Mucsai Sándor, Tóth János István, Farkas Tamás, Rékai Nándor, Veress Előd, Kriszt László, Gyurin Zsolt, Bakó Krisztián, Borbáth Otília, Geszty Glória, Tódor Réka.

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk erre a kiemelkedő, jeles alkalomra!

Néhány szó a diakóniáról

Egymás terhére hordozzátok: és így töltsetek be a Krisztus törvényét.” [Gal 6,2]

Több éve működő diakóniai csoportunk 2009-ben is tovább végezte áldásos és fontos működését. Minden hónap utolsó hétfőjén megtartottuk a helyzetértékelő összejöveteleket.

Megbeszéltük az általunk látogatott beteg vagy idős testvérek problémáit, igyekeztünk felkutatni azokat, akiknek támogatásra van szükség.

Két fiatal taggal bővült a csoport: Jankainé Zelenka Anikó és Szekeresné Balsi Annamária testvéreink is szívesen részt vállaltak ebből a szolgálatból.

Konkrét közösségi eseményként említendő, hogy a novemberi összejövetelen megbeszéltük, hogy idén is, mint már évek óta, ajándékokat készítünk szeretetből fakadó meglepetésként az időseknek karácsonyra. A Győry Vilmos Szeretetszolgálattal közösen vállaltuk fel ezt a feladatot, és szeretettel kopogtattunk be ka-

rácsony ünnepe előtt egy kis asztaldísszel minden egyedül élő testvér otthonába. Tudjuk, ez apróság, de úgy gondoljuk, mégis enyhít valamit a magányon ez a kis figyelmesség. A fellobbanó gyertya fénye beviszi az otthonokba a karácsonyi csoda emlékét, és reményt ad, hogy nincsenek egyedül, mi mindig szeretettel nyújtunk segítő kezet. Szeretnénk, ha ezt év közben is igénybe vennék. A szeretetszolgálatnak felajánlottuk az együttműködésünket, így velük közösen igyekeztünk (a lehetőségek szerint) segítséget nyújtani a rászorulóknak.

Szeretnénk eljuttatni a szent ígét és az imádság hangját azokhoz is, akik már nem tudnak a templomba eljönni. Ha kórházba kerülnek, tudunk segíteni: csoportunk ott dolgozó fiatal tagja, Jankainé Zelenka Anikó szívesen felkeresi a testvéreket, és segítséget, vigaszt nyújt.

Szeretnénk, ha mindenki tudna arról, hogy figyelemmel kísérjük minden idős evangélikus testvérünk sorsát, akinek csak köze volt a gyülekezethez, és észrevesszük, ha üres a helye a templomban.

Szomorú szívvel emlékezünk meg itt is Soós Tiborné Margitka néniről, akit idén február 6-án kísértünk el utolsó földi útjára, 90 éves korában. Amíg egészsége engedte, aktív tagja volt a diakóniai csoportnak. Később hosszú ideig jártak hozzá nagy szeretettel és gondoskodással a csoport tagjai. A jó Isten magához hívta, előrement. Imádságos szeretettel gondolunk rá. Nyugodjon békében!

Szeretettel felhívjuk minden kedves olvasónk figyelmét arra a lehetőségre, amit gyülekezetünk diakóniai csoportja felkínál. Egyrészt bárkit szívesen látunk ebben a szolgálatban és hívjuk is közénk. Minden hónap utolsó hétfőjén, 15 órai kezdettel találkozunk, mint eddig is. Másrészt, ha valaki tud egyedül álló, magányos, segítségre, látogatásra szoruló idős, beteg evangélikus testvérünkről, szeretettel kérjük, hogy a Lelkeszi Hivatalon keresztül (vagy akár nekünk személyesen) jelezze, adja le a nevet és a címet, hogy Krisztus küldetésében felkereshessük őket.

KOVÁCS TIBORNÉ

Fénysugár-híradó

Nyugdijas Egyesületünk legutóbbi foglalkozásán beszéltünk arról, hogy hamarosan évfordulóhoz érkeztünk, hiszen 2002. március 17-én alakultunk meg, Fénysugár Nyugdijas Klub néven. A kezdetektől fogva evangélikus egyházközségünk biztosít helyet foglalkozásainknak.

Az elmúlt nyolc esztendő rendszeres keddi és csütörtöki összejövetelein igyekeztünk olyan testvéri közösséget kiépíteni, ami a hozzánk csatlakozó szépszámmú nyugdíjas társunk lelki életét gazdagítja. Öröm, hogy ökumenikus nyitottságú egyesületünk létszáma állandósul, sőt bővül, mind többen szeretnek ehhez a keresztyén lelki háttérrel biztosító közösséghez tartozni. Mindig várjuk a keddi Halleluja énekkört és az ezt követő áhítatot, valamint a csütörtöki esti istentiszteleteket. A kötetlen beszélgetések, a kézimunkázás, a sakkozás mellett arra is törekszünk, hogy egyesületünk tagjai számára további vonzó programokat biztosítsunk.

A legutóbbi két hónap néhány eseményéről szólunk.

Negyven tagunk vett részt a Petőfi Művelődési Központban megrendezett

operett- és musicalgálán, ahol mindnyájan kellemesen éreztük magunkat a Budapesti Operettszínház fiatal énekesinek és táncosainak műsorán.

Nyugdijas egyesületünk karácsonykor bőséges ebéddel kedveskedett tagjainak és a lelkeseknek, 55 fő tudott eljönni a késő délutánig tartó együttlétre. A Győry Vilmos Szeretetszolgálattal közösen szerveztünk farsangi délutánt is, melyet mindvégig zene, tánc, vicc, jó hangulat jellemezett.

Az idei évben is állandó résztvevői voltunk az ökumenikus imahét orosházi alkalmainak. Általában 15-20 tagunk ment el az evangélikus, a római katolikus, a református és a baptista egyházközség által meghirdetett estekre.

A kapott önkormányzati támogatást ezúton is köszönjük, igyekeztünk gondosan gazdálkodni, elszámolni. A 2010-es évről szóló terveinket pedig közösen megfogalmaztuk, előkészítettük, szeretnénk megvalósítani.

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

PROGRAMOK

Április 18-án, vasárnap este a szentegyházi Gyermekefilmharmónia vendégszerepel Orosházán, az evangélikus templomban. 100 tagú kórusuk és 40 tagú zenekaruk műsora csodálatos, hazafias és keresztyén, a tiszta erdélyi lélek. Mindenkit szeretettel hívunk erre a kiemelkedő alkalomra, mert nem árt nekünk, ha a tiszta gyermeki szívből sugárzó keresztyén és igazi erdélyi hazaszeretet fertőz meg minket a legnemesebb értelemben!

Április 25-én, a délelőtti istentisztelet után, városalapításunk 266. évfordulóján, sorrendben a 31. és 32. követ helyezük el egyháztörténelmi emlékparkunkban. Ezúttal Fürst Ervin (1900–1987) egykori jeles lelkészünknek és a nemzedékeket oktató, nevelő Sass Ferenc (1867–1948) tanítónak állítunk emléket.

A megemlékezésre – gyülekezeti hagyományunknak megfelelően – Koszorús Oszkár egyházmegyei felügyelő és jeles helytörténész készül.

Timeus fiának története

I. Áldottból átkozott

Magányosan ülök a hegyen és nézem az alattam elterülő Jeruzsálemet. Az esti forróságban bágyadtan állnak a házak, csak a templom csodálatos épülete ragyog keresztül a várost betakaró porfelhőn.

A szellő csendesen fújja a körülöttem levő cédrusok lombját, s csak néha hoz felém a szél egy-egy elfojtott imát a hátam mögött elterülő pogányok temetőjéből.

30 éve születtem lombsátor ünnepén, Jeruzsálem mellett, egy kis faluban. Azokban a napokban éppen vége volt a gyümölcs- és a szőlőszüretnek, s mindenki boldogan nézett a bőven megrakott kosarakra és a földre kiterített érett fügekre.

Meleg őszi nap volt, a falu minden tagja vágta a fák gallyait, a gyerekek vidáman vitték haza a pálmaágakat, hogy este a szüleikkel egy kis sátrat építsenek a lakásuk mellé, ahol ősi szokás szerint az egész család eltölthette a következő hetet.

Ez a nap, ez az ünnep sorsommá vált. Az egész nép a 40 évnyi pusztai vándorlásra emlékezett, a sok csodára, amelyet népünk átélt. Ezen a héten a veszélyeken át is célhoz vezető Istenről szóltak a történetek.

Gyermekként és felnőttként vándoroltam, kóboroltam én is a pusztában; kergettek, életemre törtek nekem is, de egyetlen dologban más volt az életem: Velem nem volt ott az Isten! A pusztai vándorlásom sivár volt és ijesztő, nem láttam reményt vagy kiutat. Amikor szomjas voltam, nem fakadt víz a sziklából, amikor imádkoztam, nem volt mellettem Áron, hogy tartsa elfáradó kezem!

A későbbi szomorú életem ellenére boldog gyerekkorom volt. Mindennap hallottam anyám hangját, éreztem illatát és lehelete melegét. Bár apámat nem ismertem, s nem is hallottam róla soha semmit, mégis biztonságban éreztem magam, mert tudtam, hogy van valaki, aki szeret, aki gondot visel rólam.

Anyám minden délelőtt elkísért Jeruzsálem szélére a kis patak melletti füves részre, ahol a többi gyerek is játszott. Este mindig értem jött, s én boldog voltam, mert tudtam, hogy nekem van a legjobb anyám, hiszen a többi gyerekkel nem jöttek el a szülei. Emlékszem, milyen büszke voltam, amikor meghallottam anyám közeledő lépteit, s mindig meglepődtem azon, hogy játszótársaim nem hallanak semmit.

Később megváltoztak a hangok, s bizonytalanságot csempésztek zárkózott, de boldog világomba. Összesuttogtak az

emberek, ha elmentem mellettük, szánakozóbbak lettek a szavak: – Szegény kisfiú nem lát.

Majd jött egy szó, amit egyre többet hallottam, de nem értettem: az ősök bűne.

– Miért sajnálnak? Mit jelent látni? Mit jelent az ősök bűne?

Nem tudtam, mit vesztettem, csak azt, hogy kevesebb vagyok, mint a többiek. Nem járhatok társaimmal a rabbihoz tanulni, nem tudok egyedül még játszani sem.

Álmomban sokszor láttam egy csodálatos valamit, ahogy fénylett és ragyogott, de amikor felébredtem, nem maradt más, csak az örök sötétség. Később azt mondták: ez volt a fény, az egyetlen fény sugar, amit 30 év alatt láttam. Ez volt az egyetlen gyönyörű ragyogás, amelyik

születésem pillanatában a szemembe hasított, majd hosszú időre beleégette magát az agyamba, s éjjelente újra és újra megjelent.

Amikor nagyobb lettem, anyám kézen fogott és elvitt egy különös helyre. Emlékszem, még a lélegzetemet is visszafojtottam, amikor beléptünk egy helységbe, ahol valaki csendben imádkozott. Egyből felismertem ezt a rekedtes hangot: Salamoné volt, aki hosszú évtizedek óta volt a falu rabbija. Gyakran hallottam őt, ahogy nehéz léptekkel, imádságát mormolva elment a házunk előtt.

Tudtam, hogy a zsinagógában vagyunk, néhányszor már jártam itt anyámmal. Különös érzés volt a karzaton ülni csupa nő között, hiszen a földszintre miniket nem engedtek be. Anyám azt mondta, hogy ősi szokás szerint oda csak a körül-

metélt, Tórából vizsgát tett férfiak léphetnek be.

A Tóra számomra nem más volt, mint az Egyiptomból való szabadulás története. Minden tavasszal, pészach alkalmával fent szorongtam a karzaton anyám mellett, és ámulva hallgattam a tíz csapás történetét, és ahogy őseim sok-sok évszázaddal ezelőtt, Isten vezetésével, átkeltek a Vörös-tengeren.

Teltek az évek, egykori játszótársaim eltűntek mellőlem, megtanultak egy szakmát, és tizenévesen elhelyezkedtek egy ács vagy fazekas mellé segédnek. Én is megpróbáltam dolgozni, fillérékért szőttem vakon és szánalmasan szőnyeget, de mivel nem tudtam olyan szépen dolgozni, mint aki lát, hamar elzavartak.

Egy este az amúgy is sötét életem felett még jobban beborult az ég. Éjjel felébredtem, mert a körülöttem lévő zajok olyan furcsák voltak. Az éjszaka hangjai közül valami hiányzott, s én ezt hamar észrevettem: nem hallottam anyám halk lélegzését. Helyette csend volt, rettenetes csend. Reszketve rohantam át a szoba másik végébe, ahol az ágy feküdt. Verejtékembe úszva nyújtottam ki a kezem felé, s kértem az Istent, hogy üres legyen az ágya, s csak kiment valamiért. Azt a pillanatot soha nem felejttem el, amikor izzadt kezem kihűlt kezéhez ért!

Átélttem abban a pillanatban, hogy mit jelent a végtelen magány. Teljesen egyedül voltam ezen a világon, nem érdekelt senkit, hogy élek-e vagy meghalok.

II. Az átok beteljesül

Koldus lettem. A házból, ahol éltem, ki kellett költöznöm. Lárma, zaj és por volt az életem. Messziről meghallottam, ha gazdag ember jött a forgatagban, hallottam a selyem halk suhogását a testén. Az elfojtott suttogásból és a megszokásból mormolt zsolnárok hangjából tudtam, ha a nagytanács tagja közeledett. Nem láttam, szemem előtt nem volt más, mint az örök sötétség, mégis mindent tudtam, ami a templomban, az előkelő házakban, vagy az ágyakban történt. A városban éltem, és bennem élt a város. Bennem lüktetett Jeruzsálem, és szinte nekem is fájt, ahogy egy római harci lovaival felszaggatta a szent város útjait. Ismertem minden követ, szemem helyett kezeimmel és talpammal láttam és tájékozódtam.

Talán furcsa, de elsősorban nem a vak-ság miatt szenvedtem a legtöbbit. Persze kegyetlenül nehéz volt így élni, de nem tudtam, hogy milyen ép szemmel az élet,

Így a hiánya sem égetett. Az örök sötétségbe zárt életnél egy dolog fáj jobban: a megvetés. Vakságom bélyeg volt, az ősök vagy önmagam bűnei miatt. Aki rám nézett, Isten jogos és megérdemelt büntetését látta rajtam. Meggyőződése volt mindenkinek, hogy az Isten nem súlyt le senkire igazságtalanul, én is megérdemlem sorsomat. Minden lázadásom a betegségem ellen Isten elleni lázadás volt a szemükben, s mint ilyet, meg is vetették: – Ha nem te vétkeztél, akkor anyád vagy apád miatt nehezedik rád Isten keze. Tűrd és szenvedj, megérdemled.

Esténként, amikor elcsendesült a város, nem lehetett mást hallani, csak a pénz halk csendülését, a vámszedők suttozó hangját, ahogy szobájuk mélyén izgatottan számolták az aznapi bevételüket. A bágyadt csendet csak néha szakította meg egy álmos teve elnyújtott ordítása. Ilyenkor vállamra dobtam szakadt zsákomat – amelyikben nem volt más, csak néhány szelet száraz kenyér, amit aznap vetettek elem a magukat „kegyesnek” tartó képmutatók –, és a városkapu bezárása előtt elhagytam Jeruzsálemet.

Nem várt sehohol senki. Nem volt se család, se házam, még egy dohos kis lyuk se volt a sajátom, ahol lehajthattam volna a fejemet. Így hát csak mentem felfelé a hegyre a kitaposott ösvényen, arra az egyetlen helyre, amelyik ezen a világon még jelentett nekem valamit: anyám sírjához. Anyám szegény volt, így tehát a Jeruzsálem melletti kicsiny temetőben volt a nyughelye. Sírja nem volt más, mint egy apró földhalom, amin néhány durva kő hevert.

Ide tértem vissza minden este fáradtan, éhesen és megalázottan, hogy az éjszakát – amely számomra nem volt más, mint csendes, hűs sötétség – eltöltsem.

Minden éjjel fáradt voltam és éhes, de nem tudtam aludni. Ültem a földön, hallgattam a bogarak halk nesztét, a fészüket kereső madarak énekét, és gondolkodtam.

Hányszor de hányszor feltettem a kérdést a sötét éjszakának: Ki meri bűnösnek nevezni anyámat, aki nyomorban nevelt fel engem, és végighordozta az ősök bűnének súlyos átkát? Ki mer bűnösnek nevezni engem, aki olyan szánalmasan élem életemet, hogy szinte még vétkezni se vagyok képes? Hiába kérdeztem újra és újra, nem válaszolt senki az éjszakából.

III. Átkozottból áldott

Amikor már a könnyeim is elfogytak, magam mögött hagytam anyám sírját és Jerikóba költöztem. Itt egyetlen barátom volt Rehób, a sánta. Nyomorult és megvetett volt ő is, őt is sújtotta az ősök letörhetetlen és jóvátehetetlen átka.

Nagy ünnepek alkalmával mindig alamiznaosztás volt a zsinagógánál.

Ilyenkor általában együtt mentünk: fogtam a vállát, és így vezetett át a városon. Ahogy belekaroltam, éreztem, milyen szánalmasan mozgott egész test, ahogy beteg lábain vonszolta magát.

Már néhány éve Jerikóban éltem, amikor találok egy különös rabbiat. Korábban már hallottam róla, mint oly sok más egyiptomi gyógyítóról, perzsa mágusról vagy etióp varázslóról, aki sokak szerint csodákat tett, embereket támasztott fel, vagy egyszerűen eltűnt a hallgatói elől. Így hallottam én is Jézusról.

Hittem-e a gyógyulásban? Mi más tehettem volna? Mi más tehet egy szerencsétlen senki, aki mások nagyképűen odadobott filléreiből tengeti szánalmas életét? Mit tehet az, aki nem tudja, hogy milyen a lilium, milyenek a színek, s nem nézett soha egy szépen csillogó szempárba?

Gyerekkoromban együgyű boldogságban éltem, nem tudtam mit veszteszem azzal, hogy születésem pillanatában elvesztettem szemem világát. Nem tudtam, mit jelent látni, de lassan-lassan megéreztem a hiányát, átéltem, hogy mennyi mindenre képtelen vagyok vakságom miatt, s hogy képtelen vagyok kitörni ebből az életből. Nem éreztem mást, mint valaminek – amit nem ismerek – a rettenetes hiányát.

Egyik nap a város zsvivaja felerősödött, emberek nyüzsögtek mindenütt, és a tömeg egyre nőtt Jerikó utcáin. Hallottam az izgatott beszélgetéseket és az egymást eltaposó sarok csattogását a köves úton, s tudtam, hogy valami történik a közelemben. Ilyet akkor hallottam utoljára, amikor Heródes fejedelem a városon átutazva pénzt kezdett el szórni a város szegényei között.

Talán újra itt van Heródes vagy Pilátus, s a helytartó csapataival lovagol át a városon?

Izgatottan indultam el a zaj felé, éreztem, hogy az utcákon át sodor a tömeg, amíg egy szűk térre nem értünk. Itt a fal mellé húzódtam és hallgatóztam, hátha a beszédfoszlányokból megértem, mi történik. Hosszú időbe telt, amíg megértettem, hogy nem Heródes vagy Pilátus van itt, hanem az a sokat emlegetett rabbi: Jézus.

Ekkor valami elpattant bennem és előtört 30 év elfojtott szenvedése, keserősége, megaláztatása és ordítani kezdtem:

– Názáreti Jézus, könyörül rajtam! Názáreti Jézus, könyörül rajtam!

S kiáltottam újra meg újra, bár tudtam, hogy semmi esélyem sincs arra, hogy meghallja esdeklő hangomat. Néhányan felém fordultak, igyekeztek elhallgattatni, s amikor ez nem sikerült, egy durva kéz váratlanul fellökött és elestem a porban. Többet nem kiabáltam, csak ül-

tem a földön. Éreztem, hogy könnyeim elindulnak világtalan szememből és végigszaladnak az arcomon. Ekkor váratlanul csend lett! Nem lehetett semmit se hallani, csak az emberek visszafogott lélegzését. Hirtelen egy hangot hallottam, egy férfi így szólt hozzám:

– Bízzál! A Mester hív téged!

Valaki biztos kezekkel a hónom alá nyúlt, segített talpra állni, és elkezdett vezetni Jézus felé. Nehéz megmagyarázni, hogy mit éreztem akkor, amikor megálltam előtte. Megszűnt a kín, a szenvedés, és nyugalmat éreztem. Abban a pillanatban úgy gondoltam, hogy biztonságban vagyok, nem érhet semmi baj.

– Kiáltottál barátom, s én meghallgattalak. Mit kívánsz hát, mit tegyek? – kérdezte egy szelíd, de határozott hang.

– Uram, születésem óta hordom vakságomat, mint az ősök átkát. Szemvedés és nyomor az életem, nincs családom, nincs otthonom. Kérlek, add, hogy lássak!

Ahogy elmondtam kérésemet, éreztem, hogy két kéz simítja végig szememet és arcomat. Megérintette izzadt homlokomat, megsimogatta borostás arcomat. A következő pillanatban megláttam két tenyerét a szemem előtt, és láttam, hogy az ujjak között átsüt a napsugár. 30 év után újra a szemembe hasított a fény, s ahogy a Mester levette kezét az arcomról, ijedten szorítottam ruhám ujját a szemem elé. A tömeg hömpölyögni kezdett, én befogott szemmel álltam az utcán, míg valaki odavezetett egy ház falához. Bementem egy szűk, sötét sikátorba, és ott lassan levettem kezemet a szememről. A félhomályban nehezen tudtam kivenni a tárgyak alakját, de lassan felismertem azokat a dolgokat, amelyeket eddig csak a kezem tapintott. Láttam a köveket a ház falában, láttam az ajtók durva fáját, s láttam az egész VILÁGOT!

DEÁK LÁSZLÓ

Egyházfenntartói járulék

Istennek adunk hálát, de a gyülekezetünk hűséges tagjainak mondunk köszönetet azért, hogy a 2009-es esztendőben – a gazdasági válság, a megélhetési nehézségek ellenére – 1 millió forinttal volt több bevételünk a gyülekezeti tagoktól, mint a 2008-as esztendőben. Mint azt a 2010. február 20-án tartott ülésen ismertettük a közgyűléssel, 2008-ban a gyülekezeti tagoktól 8 millió forint volt a bevétel, 2009-ben pedig 9 millió. Köszönjük minden testvérünknek az adakozókészségét!

Félidős (élmény)beszámoló

Sok szeretettel köszöntöm a kedves olvasókat, illetve gyülekezeti tagokat! Ahogy írom ezt a cikket és utána számolok, számomra is meglepő, de már 6 hónapja annak, hogy a kezdeti kíváncsisággal és megilletődöttséggel vegyes első lépéseimet megtettem a gyülekezeti hivatalban. Fél éve, hogy először találkoztam a lelkészekkel, mentorommal, hogy bemutatkozás céljából végigjártuk az egyházi intézményeket és végiglátogattam az egyházi alkalmakat. És fél éve, hogy először írtam az Orosházi Harangszóba kíváncsian, vajon milyen is lesz ez a gyakorlati év, mit hoz a jövő. Most pedig mire feleszmélek a kezdeti ámulatból: már fél év eltelt! Majd' 2 hónap múlva leveszik rólunk a Luther-kabáthoz a méretet, készülünk a vizsga-istentiszteletre, vizsgatanításra, s végül már csak azt vesszük észre, hogy az ordinációnkat szervezzük és felszentelt lelkészként állunk egy gyülekezet előtt.

De ne szaladjunk ennyire előre, hiszen el szeretném mondani azokat az élményeket, tapasztalatokat, melyeket itt, Orosházán eddig szereztem. Ahogy elkezdtem összeszedni és leírni ezeket, rá kellett jönnöm, hogy nem is olyan egyszerű feladat. Bár ez a fél év gyorsan elrepült, a tartalma annál mélyebb és az alkalmak annál sűrűbbek voltak. Ezért döntöttem úgy, hogy egyetlen élményemet mesélem el, mely jól összefoglalja az elmúlt időszakot.

Harmadik konzultációnkat tartottuk az Evangélikus Hittudományi Egyetemen, ahol a hatodévesek beszámoltak az eltelt időszakról és egy adott témáról előadást tartottak. Az előadás témája pedig a gyülekezetépítés és a gyülekezeti alkalmak voltak.

Gondosan összeállítottam egy prezentációt alkalmainkról, sok fényképpel és ábrával illusztrálva. Kimondott büszkeség járt át, amikor mesélhettem volt egyetemi tanárainknak és évfolyamtársainknak a babazenéről, az ott tipegő 1-2 éves gyermekekről és arról a barátságos, felszabadult légkörről, ami körülöleli az ott lévőket, hogy ilyen kisgyermekként is hallhatnak Isten szeretetéről, gondviseléséről. A családi Istentisztelet sikerességéről, mélységéről, kreativitásáról, az egyre bővülő létszámról és az egyre kisebbé váló Györy-teremről. A bábozásokról, a felszabadult hangulatról, a zenéről és a hálás gyermektetekintetéről. Örömmel meséltem a Reménység istentisztelet elindulásáról, a kezdeti lépésektől egészen a mostani alkalmainkig. A diavetítésekről, az élő zenéről, a bizonyágtételekről és az Isten tiszteletéről. A havonta összeülő férfiakról, vagyis a Férfiak Sátoráról, majd az azt követő beszélgetésekről egy jó hagyomány-szíros kenyérral egybekötve. Szinte egyedülként számolhattam be azokról az óriási segítséget nyújtó csoportjainkról, akik az alkalmak mögött állnak: a Sámuel-csoporttól vagy a RIT-csoporttól,

akik idejüket és szabadnapjukat nem kímélve készülnek, segítenek alkalmaink lebonyolításában. Örömmel számoltam be a gyülekezet kedvességéről, türelméről és megértéséről, melyet ezúton is nagyon köszönök.

Egyszóval arról a szeretetről meséltem, mellyel mindenhol találkozok, legyen az a reggeli áhítat, a Halleluja ének-kör, a bibliaóra, az ifjúsági óra, a látogatás vagy az óvodai/iskolai áhítat. És mindezek előtt arról az épülésről, fejlődésről, Istennek arról az áldásáról, melyet a gyülekezet életén látunk.

Nagyon jóleső érzés volt beszámolni ezekről az élményekről, ezekről a pozitív példákról és arról a rengeteg gyakorlatról, tanulásról, melyet az itt eltöltött fél év alatt szerezhettem. Visszagondolva erre és a fentebb leírt élményekre, azt kell, hogy mondjam, az Úr nem is vezethette volna életemet jobb mentori gyülekezetbe. És mikor ezeket elmondtam volt tanárainknak, osztálytársainknak, nagyon büszke voltam az orosházi evangélikus gyülekezetre, és arra, hogy ennek (mint hatodéves és mint tiszteletbeli orosházi) én is részese lehetek.

Kérjük Istent, maradjon meg áldása ezen a gyülekezeten, hogy még sokáig beszámolhassunk ilyen minket érő mindennapi élményekről!

RIBÁRSZKI ÁKOS

Üdvözet Pilisről

Kedves és Szeretett Orosházi Gyülekezet! Immár fél éve, hogy elköltöttem Orosházáról. Pilisre hívtak kántornak, oda, ahol a gyerekkoromat töltöttem, és azután a fiaim is itt gyerekeskedtek. Tavaly nyáron nehéz volt a döntés, nehéz volt a búcsú az orosházi gyülekezetől, de egyedül abba kapaszkodtam, hogy Isten készítette számomra ezt az új lehetőséget, hogy így közelebb lehessenek a családom pilisi részéhez (húgom él itt a családjával), valamint Pesten tanuló fiaimhoz.

Ezzel a levelemmel szeretném még egyszer megköszönni az orosházi gyülekezetnek a befogadó és elfogadó szeretetét, hiszen otthonra találtunk a gyülekezetben és a városban. Visszatekintve megállapítható, hogy nagyon szép éveket töltöttünk el ott, sok kedves ismerőst,

lelki testvért, barátot szereztünk, akikkel a kapcsolat így is megmarad. Sámuel gimnáziumi évei meghatározóak voltak számára, és hálás vagyok, hogy egyházi, illetve evangélikus iskolába járhatott, és bizonyára ennek is köze lehetett ahhoz, hogy most a lelkeszi szolgálatra készül. Jelenleg éppen az amerikai Columusból küldi üdvözlését, ahonnan május végére végre hazaér.

Dani továbbra is a Gábor Dénes főiskolára jár, sőt ősztről egy másik szakon szeretné folytatni. Így ő is közelebb van, 1 óra alatt hazaérhet.

Pilisen van az ország egyik legnagyobb evangélikus gyülekezete. A legutóbbi, 2001-es népszámláláskor 6000-en vallották magukat evangélikusnak. Ha nem is volt könnyű a döntés, mégis örömmel vállaltam el a meghívást a kántori ál-

lásra. Elég nagyok a kihívások, csak remélni merem, hogy meg tudok ezeknek felelni. Van egy másik állásom is, mégpedig a helyi gyermekotthonban. Ez szintén erőt próbáló. Hála Istennek, jól érzem magamat, és itt is sok szeretetet kapok az emberektől, akik lépten-nyomon megállítanak, és kedvesen biztosítanak arról, hogy mennyire örülnek, hogy hazajöttem! Én is örülök, még ha sok-sok kedves emlék fűz az orosházi gyülekezethez is, és szívesen emlékezem vissza, de most Istennek hálát adva igyekszem itt betölteni hivatásomat.

Továbbra is imádságos szeretettel gondolok az orosházi gyülekezetre, és szívből remélem, lesz még alkalmunk találkozni! Szeretettel:

KEVEHÁZI MÁRTA

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Változások és fejlesztések

Jantos Istvánnét az evangélikus iskola élén Fehér Borbála váltja, miután nyugdíjba vonult az intézményt 18 évig vezető pedagógus. A törvény lehetőséget biztosít arra, hogy az öregségi kor betöltéséig a megbízás (pályázat kiírása nélkül) meghosszabbítható legyen. Az igazgatónő nem kívánt élni a lehetőség teljes kihasználásával, csak addig, míg a most megbízott igazgató megszerezte a szükséges végzettséget a poszt betöltéséhez. Ezzel párhuzamosan az igazgatói pályázatot meghirdette a fenntartó.

Folytatni kell egy munkát, amit évek óta közösen végeztek, ennyiben könnyű a feladat. A következő félév (a megbízás július 31-ig szól) megmutatja, hogyan működik ez Ilike nélkül. Igazgatóhelyettesként Csicsely Szilvia tanárnő segíti az új vezető munkáját Nagyné Györgyi Szilviával és Vajer Tímeával együtt.

A 2010/2011-es tanév – a tervek szerint – egy új szárnyal kibővített épületben kezdődik. Az építési munkálatok január 18-án megindultak. Mintegy 60 millió forintot tartalékol az iskola vezetése az elmúlt közel húsz évben, ebből épül a háromemeletes szárny, amelyet függőfolyosó köt majd össze a régi épülettel, az 1. emelet magasságában. Informatikai termek helyezkednek el a földszinten, az 1. emeletre irodákat, a 2.-ra informatikai, illetve nyelvi laborként használható kisebb termeket terveztek. A 3. emeletet még nem építik be, később a könyvtár költözik oda. Ezzel a lépéssel a régi szárnyban felszabaduló helyiségben tornaszobát alakítanak ki az alsósoknak, továbbá megoldódnak a tanteremhiány okozta gondok.

A munkálatokat az Iványi Építőmester Kft. végzi. Az iskola nem volt közbeszerzésre kötelezett, de több ajánlatot is

bekért, s a döntésnél a kedvező ajánlat mellett az is szempont volt, hogy orosházi vállalkozó kapja a megbízást. A 127. zsoltár segít meglátni, megérezni, tudni a lényegét ebben az új helyzetben:

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök.

Hiába keltek korán és feküsztek későn: fáradtsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.”

Mielőtt bármi újba fognánk, emeljük fel tekintetünket önmagunkról, munkatársainkról, a ránk bízott emberekről, a vállalt feladatokról, a lendítő vagy bénító környezetről! Arra tekintsünk, Aki munkánkhoz a nélkülözhetetlen lényegét adja!

Köszönet a 18 esztendőért

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség – Isten kegyelméből – újra iskolafenntartó. 1992 óta működik városunkban evangélikus általános iskola, majd 1996 óta gimnázium. Tehát 18 esztendeje. Ez az evangélikus iskola időközben tartalmi és formai változásokon ment keresztül: még a 90-es évek második felében jelentős építkezésre került sor, majd következett a kétféle gimnáziumi oktatás lehetősége, nemrég pedig a Hajnal óvodával való összevonás, és mint oktatási intézmény, Székács József nevét vette fel 2009-ben. Tételszerűen mondhatjuk azt, hogy 1992-től napjainkig lehetne a történet címe ez is: „A nullától a beteljesedésig.”

Sőt, ha nagyon precízek akarunk lenni, akkor még a „nulla” alá, a mínusz tartományba is lemehetünk, mert iskolánk ügyében nemcsak a kezdet kezdetén, de még évekkel később is jelentős ellenállásba ütköztünk: primitív, iskolázatlan személyekre jellemző, alacsony szintű, monolitikus gyűlölködéssel is találkozhatunk. Ebben a közegben kellett kialakítani mínuszos tartományból a pozitív üzenetű iskolágyet.

Ezt a nem rövid, de minden tekintetben nagyon gazdag időszakot igazgató-

ként Jantos Istvánné vezényelte le Isten segítségével, a munkatársak, az egyházközségi elnökség és a tantestület együttműködésével.

Jó esetben mindenki életében elérkezik a megérdemelt nyugdíjas időszak, így történt ez Jantos Istvánné igazgatóasszonyában is. Bár még lett volna törvényes módja a továbbszolgáltatásának, de 2010. február 1-jével átadta ezt a fontos szolgálatot a megbízott igazgatónak.

Az iskolafenntartó egyházközség elnöksége – Ribár János képviselővel – 2010. február 7-én, az istentisztelet keretében, azaz a befejező oltári szolgálat elején mondott köszönetet Jantos Istvánné nyugdíjba vonuló igazgatónak sokoldalú, áldozatkész munkájáért. Rövid beszédében hangsúlyozta, hogy „mi nem búcsúzunk”, hanem megköszönjük a 18 esztendei szolgálatot. Köszönettel említette, hogy most már elmondhatjuk: Orosházán is van egy nagyon jól működő evangélikus oktatási intézmény, mely nevet is kapott, tantestülete szolgálatkész, és a városban egyre kedveltebb lett, hiszen immár majdnem 600 diákja van. Ha pedig még az óvodát is ideszámítjuk, akkor 700 feletti azoknak a gyermekeknek a száma, akik ma Orosházán úgy készülhetnek az

életre, hogy közben spirituális töltést kapnak.

Az egyházközség elnöksége egy emléklapettelt adott át az igazgatóasszonynak, amelynek felirata:

JANTOS ISTVÁNNÉ
IGAZGATÓASSZONYNAK
AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG KÖSZÖNETE
JELÉUL AZ ÚJRAINDÍTOTT
EVANGÉLIKUS ISKOLA
MEGTEREMTÉSÉBEN ÉS
VEZETÉSÉBEN SZERZETT
ELÉVÜLHETETLEN ÉRDEMEIÉRT.
1992–2010
SOLI DEO GLORIA
ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Maga a plakett az iskola pecsétjének domborművét mutatja, központi beírásával emlékeztetve a lényegre: SOLA FIDE = egyedül a hit!

Végül Istennek adunk hálát iskolánkért, nyugdíjba vonuló testvérünknek pedig köszönetet mondunk az egyházközség, mint fenntartó nevében:

Az Orosházi Evangélikus
Egyházközség Elnöksége

Keresztyén nevelés

A 2009/2010-es tanév félévi munkájának értékelésekor egy 6 pontból álló szempontsor segítette pedagógusaink felkészülését. Ebből a keresztyén nevelés témakörét szeretném megismertetni a kedves testvérekkel.

Fontosnak érezzük a keresztyén közösség három alapvetését:

1. *Példakövetés:* Gyermekközösségeink előtt Krisztusra mutatva kell, hogy elől járjon a keresztyén pedagógus.

2. *Engedelmesség:* A fegyelem keresztyén megvalósulásának kulcsa. A minőségi nevelés és oktatás alapfeltétele.

3. *Egység:* Keresztyén közösségként megélni összetartozásunkat.

Először idézek egy történetből, melyben arról gondolkodik a szerző, hogy vajon a saját élete hegyként tornyosul-e mások előtt, vagy pedig szőnyegként simul mások lába alá, hogy megkönnyítse útjukat?

„Hegy vagyok vagy út?

Vajon hegy vagyok én? A hegy eltakarja az ember elől a kilátást, elzárja az utat, nagy kerülőt kell tenni a célig, akadály az életem mások előrejutásában. Elzárom a kilátást mások elől? Eltakarom Krisztus arcát? Amit teszek, amit mondok, megbotránkoztat másokat? Vagy pedig út vagyok? Megkönnyítem mások számára az előrejutást? Vajon az útjukat az én példaadásom, az én segítségem által könnyebben járják majd? Bátorítás vagyok? Ha igen, akkor már nem éltem hiába, akkor az életem áldást jelent mások számára!”

Az osztályfőnöki beszámolókból kiderült: fontos nevelési szempont közösségünk számára, hogy egy pedagógus teljes személyiségével példa tudjon lenni. Nem kevesebb feladatunk van, mint a személyiség, a még formálható gyermeki lélek és tudat kiérlelése. A szakmai mondanivaló is átütőbb, ha egy kiegyensúlyozott, következetes, jól felkészült tanártól kapják az információt. Célunk tehát következetesnek maradni emberi, pedagógusi mivoltunkban egyaránt. Albert Einstein így fogalmaz: „... nincsen más egyszerű nevelés, mint mintaképp lenni, ha másképp nem megy, hát elretentő mintaképp.”

A következetesség és szigor belátó szeretettel párosulva talán évek hosszú során át elvégzi a láthatatlan nevelőmunkát, amely diákjaink túlnyomó többségén meglátszik.

Példaadás és egység: képzeljünk el egy színes, ízlésesen becsomagolt ajándékdobozt, amely szép, széles masnival van átkötve. Az a fajta kivitelezés, amikor felmerül bennünk, talán ki sem kellene bontani, olyan szép. A piros szalag, a masni teszi igazán figyelemreméltóvá. A szalagtól ünnepélyes, láttán emlékek, hangulatok emlékképek tolnak képzeletünkbe. A szalag meghittebbé varázsolja ünnepünket, emeli hangulatát.

Vigyázzunk, nehogy Jézus ilyen ünnepi, színes szalagként legyen csak jelen életünkben! Használok, díszbe öltöztetem vele a karácsonyt, átkötöm vele gyermekem születésnapjára ajándékdobozát, mert a meghatódottság eszembe juttatja talán, hogy meg kell őt köszönnöm Neki. A 80 éves nagymama ajándékkosarát is masnival teszem még feltűnőbbé, a keresztelőre kapott baba is szalaggal tökéletes látvány... De a mindennapjaimban nem számítok rá, a színes szalag nincs a lelkemben, mert eltettem a dekorációs dobozaim egyikébe.

Példaadás az élet minden napján, egység az oktatás-nevelés teljes területén. Ettől lesz hihető, példamutató keresztyénpedagógusi munkánk.

„Mindennap Jézussal járom az utat...” szól egy kis gyermekének. Milyen jó, hogy nálunk minden napunk áhítattal kezdődik! Milyen jó, hogy segítségül hívható ezen alkalmakra osztálytermeinkbe az iskolalelkész is!

Milyen jó lenne éppen a tanulóink előtt tartandó áhítatok miatt is, hogy tudjunk miből adni, egységesen, példamutatóan élni a lelki alkalmak adta lehetőségekkel. A mi rendszeres istentiszteleti jelenlétünk is egyfajta belső igényből kell fakadjon, amelynek kimunkálásához akaratra, odaszánt időre van szükség. Ezen a területen még van munkánk, van tartásunk.

Beszámolókból idézve:

„Miközben tanítunk, tanúskodunk is. Beszédünk mellett attitűdjeinkkel, maga-

tartásunkkal is csak arról tanúskodhatunk, amiről magunk is meg vagyunk győződve.”

„Hiszen ha mi, keresztyén emberek, tudatában vagyunk feladatunk fontosságának, ha komolyan, tudásunk legjavát adva próbáljuk végezni azt, a környezet is felismeri: olyan feladatot végzünk, mely nélkül nincs jövő, nincs/nem lesz a világnak emberi arca.”

A keresztyén nevelés lehetőségei, alkalmi diákjaink, pedagógusaink számára iskolánkban:

– Legrendszeresebben és legnagyobb létszámban az alsós osztályokból érkeznek a gyerekek szüleikkel a vasárnap délelőtti *családi-, gyermek-istentiszteletre*. Nagyon nagy öröm ez a lelkesedés! Tanteszületünkben többen tagjai a gyermekalkalmakat előkészítő Sámuel csoportnak, így nemcsak elirányítjuk, de fogadjuk is tanulóinkat templomunk Győry-termében.

– Az elmúlt évek tapasztalatai után ebben a tanévben kétévesre bővült a *konfirmációs oktatás*. Hittanórán ismerkednek, tanulják Luther Kiskátéját és januártól havonta egyszer a gyülekezeti házba ellátogatva játékos ismerkedésre kerül sor. Ezekről az alkalmakról élményekkel telve érkeznek vissza, jelezték osztályfőnökeik. Vár rájuk a tavasz folyamán egy konfirmandushétvége is, Nagyszénáson. Nem látjuk még ennek az útnak a végét, reményeink szerint érettebben, felkészültebben állnak majd a konfirmációs vizsga elé, és gyülekezetünk fiataljai közé sikeresebben integrálódnak. Talán újra feléled majd a Mustármag közösség is!

– Nem elhanyagolható lehetőség iskolánkban a *reggeli áhítatok* szerepe. Annak lehetősége, hogy valamilyen kialakított rend szerint, el/lecsendesedve indulhatunk hétköznapjaink. Hétfőn és kedden, két nagyobb korosztályra bontva, közös áhítaton vesznek részt osztályaink a díszteremben, lelkészeink vezetésével. A hét többi napján osztályfőnökök vezetik ezeket az alkalmakat. Nagy segítség, elsősorban a gimnáziumi osztályaink számára, iskolalelkészünk felajánlása: egy-egy osztályáhítat megtartása.

Iskolalelkészünk tervei között szerepel egy *Áhítatműhely* működtetése is, amelynek keretein belül segítséget tud adni nevelőinknek az áhítatokra való felkészülésben.

Igyekszünk minden korosztálynál megtalálni annak módját, formáját, hogy Istenre irányítható legyen figyelmük, és ha ez megtörténik, akkor már megszen-

☞ telt időről beszélünk, amely felér az Isten tiszteletével.

– Gimnazistáink csütörtökönként *Gimifi* alkalmon vehetnek részt iskolalelkészünk vezetésével. Ennek a korosztálynak gyülekezetünkben is szervezett ifjúsági alkalma van szombat esténként.

– Az alapidokumentumainkban rögzítetteknek megfelelően *közös istentiszteleti* alkalmon vettünk részt az iskolai ünnepként hordozott, névfelvétellel kiegészült reformációi istentiszteleten és vízkeresztkor. Így tervezzük ezt mennybemenetel ünnepén is. Ökumenikus nyitottságú iskolaként igyekszünk megismerni más felekezetek rendjét, szokásait (pl. tavalyi csendesnap) és *hasonlóságaink által erősödni, közös értékeinkre rámutatni.*

Egyházi ünnepeinket fennállásunk óta az evangélikus rend szerint tiszteljük meg, tanítási idő alatt. Így szeretnénk eljárni a későbbiekben is. Mindezzel együtt kolléganőmmel együtt vallom: „ajándéknak kell tekinteni azt, hogy betekintést nyerhetünk egymás hitébe, vallásgyakorlatába. Ha ezt nyitott szívvel tesszük, meglátjuk, hogy mindenkinek egy a törekvése: közelebb kerülni Istenhez, neki megfelelni és kegyelmeiben részesülni.”

– A keresztyén nevelés kiváló lehetősége adott mindannyiunk kezében, szakóráinkon. Igyekszünk élni a *tantárgyi koncentráció* lehetőségeivel! Megannyi kínálkozó lehetőség adódik pl. magyar órán írók, költők kapcsán, vagy történelmi személyiségek életútjából idézve, képzőművészeti alkotásokra fókuszálva, német-, angolórán idegen nyelvű imádságok, példamondatok keresése, fordítása, természettudományos tantárgyak esetén a teremtett világ törvényszerűségeire, rendjére való rámutatás által.

– Kéthavonta szeretetvendégséggel egybekötött *Lévita-kör* alkalomra gyűlünk össze, az óvodai közösséget is hívogatva. A keresztyén életvezetés kérdéseivel, ünnepeink tartalmával ismerkedtünk eddig, a jövőben a Biblia egyes részeinek behatóbb tanulmányozásával szeretnénk foglalkozni iskolalelkészünk segítségével.

A keresztyén nevelés területéről való morzsaszedegetést Albert Schweitzer jól ismert szavaival zárom: „Isten nem a sikert várja tőlem, csupán az erőfeszítést! Nem a célba érést írja elő, csupán menet közben akar találni engem, amikor Ő visszatér.”

NAGYNÉ GYÖRGYI SZILVIA
igazgatóhelyettes

Education and Culture
Lifelong learning programme
COMENIUS

Pályázati beszámoló

Görögországi élmények

A Comenius „Egész életen át tartó tanulás” program keretében jutottunk el január 18. és 23. között Görögországba, ahová az iskolánk kisbuszával utaztunk. A hosszú út után reggel érkezünk meg Athénba.

Miután elfoglaltuk szállodai szobáinkat, körbejártuk a környéket. A görög fővárosban hatmillió ember él, így az autóval való közlekedés nem egyszerű feladat.

Másnap találkoztunk a többi hét ország diákjaival (csehekkkel, szlovákokkal, lengyelekkel, lettekkel, litvánokkal, bolgárokkal és görögökkel). Délelőtti programunk az Akropolisz Múzeumnak és magának az Akropolisznak a megtekintése volt. Ezen a délelőttön megelevenedett előttünk a történelem, sőt délután folytatódott Athén óvárosában és az olimpiai stadionnál. Amit eddig csak a történelemlönyvekben láttunk, ott volt előttünk. Délután elindultunk Volosba, ahol a hét többi napját töltöttük.

Szerdán meginvitáltak minket a megyeházára, ahol egy hölgy tartott előadást a környék turizmusáról és Volos külföldi kapcsolatairól. Ezután kirándulást tettünk egy közeli hangulatos faluba, ahol a sajátos építésű, műemléki házakat és egy falumúzeumot tekintettünk meg. Érdekes volt az időjárás, míg fenn a hegyen esett a hó, addig a tengerparton szinte tavasz volt. Hazafelé a volosi kikötőn keresztül sétáltunk a szállodánkhoz. Este a polgármester hívott meg minket vacsorára. Előtte néptáncműsort szerveztek nekünk, melyen megismerkedtünk a görög népviselettel és -táncokkal.

Másnap a Meteorákhoz kirándultunk. Itt 12, sziklára épült kolostor található, melyek nehezen megközelíthetőek (ezek közül egy férfi és egy női kolostort nézhettünk meg). Érdekesség volt, hogy a nők csak szoknyában léphettek be, ezért a csoportunkban minden hölgy kapott egy lapszoknyát. A kolostorok szépségét talán csak a tájegyedisége múlta felül.

Pénteken került sor a prezentációk bemutatására. Minden ország „elhozott” egy világörökséget. Mi ezúttal Hollóköt mutattuk be. A görög diákok nagyon kedvesen fogadtak minket és énekeltek nekünk. A prezentációk szünetében végigkalauzoltak az iskolájukban, benézhetünk néhány tanterembe és tanműhelybe. Este búcsúvacsorán vettünk részt, ahol jelen volt minden görög tanár, akik vacsora után alaposan megtáncoltattak minket.

Az egy hét során felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk, szép tájakat láttunk. Az emberek nagyon kedvesek voltak, az ételek nagyon finomak, és ha lehetne, visszamennénk.

CSMELA EDIT, KOVÁCS ADINA,
MAZURÁK ZOLTÁN, RUSZNÁK EDINA
11/4

TÁMOP-projekt az iskolában és az óvodában

A 2008-as évben kiírásra került a TÁMOP 3.1.4 „Kompetenciaalapú oktatás, egyenlő hozzáférés – Innovatív intézményekben” című pályázat, melyre egyházközségünk is sikeresen pályázott. 2009 szeptemberétől iskolánkban folytatódott, óvodánkban pedig beindult a kompetenciaalapú oktatás, nevelés.

A kezdeti zűrzavaros időszakon sikerült úrrá lennünk. Az iskolában kialakult a tömbösített órarend, megindultak az implementációk az érintett osztályokban és óvodai csoportban. Sokakban kételyek sokasága uralkodott, és tulajdonképpen sokszor magunkra hagyva kellett kialakítani a dolgainkat. Úgy érezzük, lelkes kis csapat viszi a projektet a hátán, és előre lépést fog jelenteni a program megvalósítása az óvodánk és iskolánk életében egyaránt.

Fizikai értelemben is változást jelent a program sok osztály és az óvodai csoport életében, hiszen az újfajta tanulásszervezés újszerű megoldásokat igényel a mindennapokban is.

Novemberben beindultak a továbbképzések, amelyek az iskolában tíz kollégát, az óvodában három óvónőt érintenek. A megvalósítóknak négy továbbképzésen kell részt venniük, ebből három már túl vannak.

A kollégák és a diákok visszajelzései alapján sikerrel hasznosíthatóak az elsajátított ismeretek, ügyesek a tanulók az órán és aktívan részt is vesznek a feladatokban.

A II. félév legfontosabb intézményi feladata lesz az implementáció töretlen megvalósítása. A projektben vállaltak szerint az iskolában előttünk áll még két témahét, valamint egy három hetet meghaladó projekt megvalósítása. Tervezzük, hogy bemutatóórákat és foglalkozásokat szervezünk, amelyekre minden érdeklődőt szeretettel várunk.

SCHMITTINGER ANIKÓ,
CSICSELY SZILVIA

Szalagavató

„Az élet egy lánc, melynek minden szeme új üdvösséget ad. Igen, ilyen láncszem a mai nap is. E láncszemek között vannak fényes szemek – szép, megőrzésre méltó emlékek, és elhalványult szemek, amelyek szintén emlékeztetnek benneteket, bennünket. A mai nap különös fényrel ragyog a láncszemekben – életek jelentős eseményét, szalagavatótok napját jelzi. Különösebb dolgokra azonban ne gondoljatok – diákok lesztek továbbra is, tizenkettedikesek, de szalagos gimnazisták. Ez a szalag jelzi, hogy hamarosan véget ér életekben egy korszak és, valami új kezdődik.”

Ezzel a szavakkal indult gimnáziumunk 12. évfolyamos tanulóinak szalagavatója. Az intézmény történetében 7. alkalommal került sor szalagtűzésre. Negyvenkilenc maturandus kapta meg a szalagot, rajta a „Sola fide” felirattal. Az ünnepségen beszédet mondott Jantos Istvánné igazgatónő, valamint a 11. és a 12. évfolyamok képviselői. Kopf András iskolalelkész szavai után a szalagtűzésre került sor. Ezt a tizenkettedikesek vidám műsora követte. A bécsi keringővel kezdődött a hajnalig tartó bál.

Jantos Istvánné beszéde

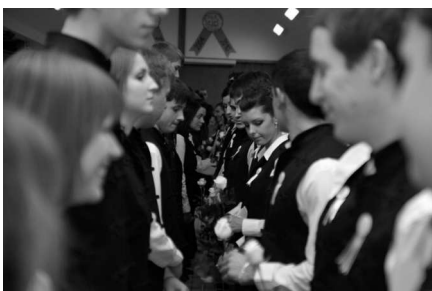
Kedves Végzős Diákok!

Tisztelt Vendégeink!

Kedves Szülők, Hozzáértők!

Különleges ünnep a szalagavató egy gimnázium és annak diákjai életében. Még nem zárul le semmi ezzel a nappal, és tulajdonképpen új időszak sem kezdődik. A jövő héten ugyanúgy folytatódnak a munkás hétköznapiak, mint eddig. Vagy mégsem?

Kedves Diákok! A kérdés eldöntése

tőletek függ. Ha az eredménye az lesz, hogy jövő héttől komolyabban veszitek

az érettségire való felkészülést, ez mindannyiunk számára kedvező és örömteli következmény lesz.

Különleges ez az ünnep, így az ünnepi beszéd műfaja sem lehet szokványos. Évek óta részese vagyok iskolánkban a szalagavató ünnepi előkészületeivel járó izgalmaknak, és az ünnep sajátos hangulatának. Azt tapasztalom, mintha egyre fontosabbá, jelentősebbé válna számotokra. Ez abból is látszik, hogy ilyenkor szívesen visszatérnek a már végzett diákjaink – most is itt vannak közöttünk – és mind többen ünnepelnek velünk együtt. Az előkészületek során sorsdöntő, fontos kérdések borzolják a kedélyeket: műsor-összeállítás, öltözék, táncpartner... Ugye, így volt ez most is? És a végén minden összeáll. Tudjátok-e, mi történik igazán ilyenkor? Előrehozott érettségi vizsga ez a nagybetűs életből. Vizsgatárgyak:

– Hogyan tudom elfogadni a másikat, a másik ember véleményét?

– Gond-e, ha nem minden áron az én akaratom érvényesül?

– És a műsor-összeállítás. A kreatív ötletek sora, a kivitelezés; az, hogy mindenki kapjon hozzá illő szerepet.

A tegnapi főpróba után azt mondom kicsit megelőlegezve a ma este sikerét: az előrehozott érettségi vizsga sikerült. Adja Isten, hogy a tanév végéig ugyanilyen kitartó és lelkes felkészülést nyújtsatok most már a tanulásban, s az érettségi vizsga eredménye is hasonló legyen.

Engedjétek meg, hogy egy példával szemléltessem az előttetek álló időszak lényegét. Az itt ülő édesapák, nagyapák még bizonyára emlékeznek a kötelező katonai szolgálatra. Amikor annak a végéhez közeledtek a sorkatonák, szokás volt, hogy mérőszalagot használtak fel arra, hogy jelezzék a szabadulás idejének közeledtét. Minden nap levágtak a szalagról egy centit. A megmaradó szám jelezte, hogy mennyi nap van még hátra. Tudjátok, hogy mi az érdekes? Azt hallottam, hogy ez az akció bizony igen vegyes érzelmekkel járt együtt. Természetes, hogy örömmel várták a teljesen leszabályozott életszakasz végét, ugyanakkor a tartozás időszakának végét is jelentette a centi rövidülése.

Számotokra ezzel a nappal kezdődik a visszaszámlálás. A rövidülő mérőszalag figyelmeztessen benneteket a tanulás intenzitására, a jó időkihasználásra, egymás szeretetére, a közösség örömeinek megélésére, nevelőitek tiszteletére a még hátralévő időben.

Most pedig szeretnék még egy apró, személyes jellegű megjegyzést fűzni az elmondottakhoz.

Ti a mai nappal kezditek a visszaszámlálást, ma vágjátok le az első centit a képzeletbeli szalagról. Én pedig ezen a napon vágom le az utolsót. Iskolánkban az utolsó szolgálatom igazgatóként ez a nap.

Szívből kívánom nektek, kedves végzős diákok, hogy ha majd az érettségikor elérték az utolsó centihez, mindannyian állhassatok ott a jól végzett, becsületes munkavégzés örömeivel, sikeres érettségi bizonyítvánnyal. Ehhez segítsen benneteket a mindenható Isten, de ti magatok is igyekezzetek!

A 12. évfolyam beszéde

„Nézz utána, hogy minden napból, a legközönségesebb, legsivárabb hétköznapi napból is ünnepet csinálj, ha pillanatokra is! Egy jóindulatú szóval, méltányos cselekedettel, udvarias mozdulattal. Nem kell sok az emberi ünnephez.”

Kedves Vendégek, Tanáraink!

Kedves Diáktársaink!

Ünnepi beszédem mottójául Márai Sándor gondolatait választottam, hiszen összefoglalja azokat a tanácsokat, intéseket, melyeket Önöktől, kedves nevelőinktől kaptunk: egymással való szívélyes bánásmód, keresztyén emberhez illő cselekedetek, alázat, tisztelet szüleink, tanáraink és diáktársaink felé is.

Több éve már, hogy minden reggel az evangélikus gimnázium épülete utunk végcélja. Gyermekként ültünk be az iskolapadba, ki több, ki kevesebb talentummal. El kellett fogadnunk: már gimnazisták vagyunk, nagyobbak a követelmények, és az iskola szellemisége határozta meg felnőtté válásunk időszakát. Az első pillanattól fogva barátságos, mosolygós arcok, az iskolát átható meghitt légkör

hozzásegítettek bennünket ahhoz, hogy rájöjjünk, valódi otthonunk ez az iskola. Az évek alatt közösségünk új emberekkel is gazdagodott, akik ma már igaz barátok, társak.

Bármennyire is szeretttük volna, nem tudtuk megállítani az idő kerekét. Felnőttünk. Most a 12. osztály derekán rálépünk arra a képzeletbeli útra, amely a valódi önállóság felé vezet bennünket. Aki továbbra is elkísér minket, az Isten, akit igyekeztek megismertetni velünk, és aki meg is mutatta arcát gondviselésében.

Az iskolai életben a felnőttkor szim-

bóluma az a szalag, amelyet diáktársaink hamarosan mellünkre tűznek. Ennek a megünneplésére gyűltünk itt össze. Má-

tól büszkén fogjuk viselni. Ez jelképezi azt a határvonalat, amelyet most átlépünk. Még együtt töltjük el az elkövetkező hónapok mindennapjait, de a szalag jelzi, nagy megméretetésre készülünk. Az érettségi felmérésünk első állomása, ahol bizonyítanunk kell, hogy a tanárinktól kapott tudást kamatoztatni tudjuk. A mindennapokban felhasználható tudás mellett iskolánktól kaptunk valami többet: annak megértését, hogy értékesek vagyunk, hisz Isten önmagát adta értünk. Neki is számít, kivé válunk.

STYECZ NIKOLETT (12/4)

Kölcsey-verseny

A magyar kultúra ünnepén, január 22-én immár nyolcadszor gyűltek össze Orosházán kis és nagy diákok az egész országból, hogy megmutassák: él még a vers, és benne él a magyar nyelv ezeknek a ragyogó szemű fiataloknak a lelkében. A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium tárt karokkal várta az ország minden pontjáról az evangélikus iskolák versenyzőit.

Az elmúlt nyolc évben azonban nemcsak keresztyén iskolák fogadták el a meghívást, hanem a környék más intézményei is, ezzel vált egyre rangosabbá a Kölcsey-verseny. A nevezett evangélikus általános iskolák és gimnáziumok sorát – Aszód, Szarvas, Sopron, Győr, Bonyhád, Békéscsaba, Budapest Fásor és Deák Téri Evangélikus Gimnázium – városunk általános és középiskolái bővítették nagy örömünkre.

A keresztyén ember azonban magyarságát nemcsak nyelvében, nemcsak a népdalok tiszta igazában éli meg, hanem abban is, ahogyan lát, ahogyan alkot. Ezért ebben az évben fotó- és rajzpályázatot is hirdettek, amelynek keretében nívós alkotások készültek.

Az alkalmat Jantos Istvánné, az intézmény igazgatója nyitotta meg. A zsűriben rangos zenepedagógusok, magyarszakos tanárok, az evangélikus egyház oktatási osztályának munkatársai, és a gyülekezet kántora kaptak helyet.

A versenyt Oláh Rita magyartanár, Domjáné Szólik Anikó énektanár és Celuskáné Csepregi Alicia rajztanár készítették elő. A lebonyolításban iskolánk humán munkaközössége és tantestületünk több tagja szerepet vállalt.

Örömmel tölt el bennünket, hogy színvonalas, jó hangulatú versenynek adhattunk helyet, ahonnan hálás tekintetű tanulók és pedagógus kollégák búcsúztak a viszontlátás reményében.

A 2009/2010. tanév I. félévének összesített versenyeredményei

V. Országos Korálének-verseny (Albertirsa)

I. kategória (3–4. o.): Benkő Katalin arany minősítés, Madarász Noémi kiemelt arany minősítés

II. kategória (5–8. o.): Hack Dóra 4. helyezés

III. kategória (9–12. o.): Sándor Imola arany minősítés

Meseíróverseny (Gyurátz Ferenc Evangélikus Általános Iskola, Pápa)

I. hely: Madarász Noémi 3. b

II. hely: Barta Dávid 3. b

Angol szóbeli városi-területi verseny (Orosháza Általános Iskolája Vörösmarty Mihály Tagintézmény)

II. hely: Madarász Dóra 6. a

IV. hely: Sipos Dalma 5. a

V. hely: Lazanyecz György 8/6

Matematika városi-területi verseny

II. hely: Veres Bence 6. a

IV. hely: Kishonti Pál 5. b

Biológia kistérségi verseny

(Táncsics Mihály Gimnázium és Szakközépiskola, Orosháza)

IV. hely: Szilágyi Kristóf 7/6

VII. hely: Quintz Boglárka 8/6

Csillagok Világa rajzpályázat (városi-területi)

Különdíj: Kárai Fanni 5. b

Betlehemkészítő verseny (városi)

III. hely: 4. a osztály

Lotz János Szövegértési és Helyesírási Országos Verseny megyei fordulójába jutott be: Csizmadia Emese 7/6

II. Assisi Szent Ferenc Élővilágismereti Megyei Verseny (Gyula)

Döntőbe jutott tanulóink: Quintz

Boglárka, Palcsek Balázs 8/6, Németh Sándor 7/6

A döntőben elért helyezések: Quintz Boglárka IV. hely, Palcsek Balázs VI. hely, Németh Sándor VIII. hely

Kölcsey Versmondó és Népdaléneklési Verseny

Versmondás:

III. hely: Palacsik Kinga 11/6

Népdaléneklési verseny

I. hely: Bacsur Fanni 5. b

I. hely: Madarász Dóra 6. a

A Kölcsey Versenyhez kapcsolódó rajz- és fotópályázat

Természetfotó:

I. hely: Gyömrei Éva 12/4

III. hely: Kiss-Horváth Dóra 12/4

I. hely: Dominkó Helga 8. o.

I. hely: Quintz Boglárka 8/6

Rajz (Szózat-illusztráció):

Különdíj: Vincze Délia 10/6

Összeállította:
FEHÉR BORBÁLA

Iskolai hívogató

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól!” [Péld 22,6]

Tisztelt Szülők! A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium kapuja a 2010/2011-es tanévben is nyitva áll a leendő kisdiákok előtt.

Előreláthatólag 2 osztályban kezdődik meg a tanítás. Az egyik osztályunk iskolaotthonos rendszerben működik, a másikban napközi otthonos nevelési forma keretei között folyik majd az oktatás.

Biztosítjuk a gyermekek sokirányú érdeklődésének és tájékozottságának kiterjesztését, a tanulmányi előmenetelük segítését, a felzárkóztatását, az ismeretek pontos felhasználását és alkalmazását, a tehetségek gondozását. Mindezeket a tanórai differenciált munka, a szakkörök gazdag választéka, valamint a fejlesztő foglalkozások segítik.

Az eredményes tanulás feltétele, hogy felkeltsük az érdeklődést a tantárgy iránt, lehetőséget adva az önálló tapasztalatszerzésre. Az *olvasást* a Meixner-módszerrel sajátítják el a gyermekek, mely már évek óta eredményesen működik. Erősíti a már olvasással ismerkedő tanu-

lók tudását, kevésbé fejlett készségeit (beszédfejlesztés, beszédmozgás tudatosítása, iránygyakorlatok stb.), emellett maximálisan alkalmazkodik egy-egy diszlexiás vagy diszlexia-gyanús gyermek egyéni haladási tempójához. Az alsó tagozatos *matematikatantás* feladata a tevékenységeken, gyakorlati tapasztalatokon keresztül az alapvető matematikai ismeretek elsajátíttatása, az alapkészségek ki-

alakítása (értő olvasás, íráskészség, számfogalom fejlesztése), gondolkodási módszerek alapozása. A fő tantárgyakon kívül *hittant, angolt és néptáncot* tanulnak a gyermekek, órarendi keretek között.

Iskolánkban elengedhetetlen a *keresztyén, magyarságát tisztelő, példakövető* gyermekek nevelése. Ez fontos számunkra, hogy szeretettel, sok vidámsággal, ám következetesen neveljük őket. Az erköl-

csi alapvetéseket ismerő, Isten teremtett világára rácsodálkozó lelki nevelésre törekszünk, amely *„Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember övében, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészket raktak annak ágain.”* [Lk 13,19] Így igyekszünk mi is kihasználni minden alkalmat arra, hogy gyermekeink szívében elveszük az Isten-től kapott magot, mert ez az egyetlen módja, hogy egészséges lelkiéletű, keresztyén életet élő felnőttekké váljanak.

Az iskolai tanév végéhez közeledve *játékos iskolai előkészítő foglalkozásokra*, ismerkedésre, testvéri együttlétre várjuk a jövőbeni kisiskolásokat, akik leülhetnek az iskolai asztalokhoz rajzolni, kipróbálhatják a készségfejlesztő játékokat, mesét hallgathatnak, énekelhetnek, mondókázhatnak. Az együttlét végén a kicsik és szüleik számára szerény agapéval, szeretetvendégséggel szeretnénk emlékeztetni ezeket az alkalmakat.

Az iskolai beiratkozás időpontja:
2010. április 19–20., 8.00–16.00 óra

TÓTH LINDA TÜNDE,
PALCSEKNÉ JÓZSA SZILVIA,
JANKÓ MÓNIKA és TÓTH JUDIT
leendő elsős tanító nénik

Óvodai hívogató

Kedves szülők, nagyszülők! Közeledik az óvodai beiratkozás ideje. Óvodánk szeretettel várja az érdeklődő családokat. Közösségünkbe gyülekezeti hovatartozástól függetlenül felvételt nyerhet minden kisgyermek. A leendő kis óvodások számára minden évben a beiratást megelőzően délutáni játszóházat szervezünk, amelyre szeretettel várjuk a kis vendégeket és kísérőiket. A gyermekek ismerkedhetnek az óvodával és közös játékokban, tevékenykedésben vehetnek részt.

Ezúton szeretnénk – rövid bemutatkozás formájában – tájékoztatást nyújtani a gyülekezet tagjainak és minden kedves érdeklődőnek óvodánk életéről és az itt folyó nevelőmunkáról.

Intézményünkben 6 vegyes életkorú óvodai csoportban folyik a gyermekek nevelése. Csoportonként 2 óvónő és 1 dajka látja el ez a feladatot. Nevelőmunkánk-

kat egyénileg írott, saját Óvodai Nevelési Programunkra alapozzuk, amely program az Óvodai Nevelés Országos Alapprogramjára és a Magyarországi Evangélikus Egyház Oktatási Törvényeire épül. Munkánk során alkalmazott pedagógiai módszerünk a szituációorientált projekt rendszerű nevelési módszer.

Foglalkozásformáinkat az általános óvodai nevelési területek alakítják. Ezen keresztül valósulnak meg nevelési céljaink, s adjuk át gyermekeink számára az elsajátítandó ismeretanyagot, illetve fejlesztjük készségeiket, képességeiket:

- lelki nevelés (keresztyén életre nevelés);
- anyanyelvi és irodalmi nevelés (mesé, vers, beszédművelés);
- zenei nevelés (éneke, zene, ritmika);
- vizuális nevelés (ábrázolás, manuális tevékenységek);
- a tárgyi világ tevékeny megismerése (környezetismeret);

- matematikai alapismeretek;
- testnevelés (mozgás és egészséges életmód);
- játékos ismerkedés az angol nyelvvel;
- foglalkozáson kívüli nevelési területnek számítanak a szabad játéktevékenységek és a munka jellegű tevékenységek.

Az egységes nevelőmunkán túl – mintegy hozzáadott többletként – jelenik meg minden csoportunkban egy-egy kiemelt nevelési terület:

- 2 csoportban az angol nyelvvel való játékos ismerkedés;
- 2 csoportban a mozgásfejlesztés és
- 2 csoportban a zene/néptánc területén kapnak többletet a gyerekek.

Csoportonként az adott kiemelt profilra az átlagosnál nagyobb hangsúlyt fektetnek a csoport óvónői, és magasabb heti foglalkozásszámban történik a terület művelése, természetesen a többi neve-

lési terület fontosságának elhanyagolása nélkül.

Heti rendszerességű, önkéntes jelentkezés alapján szerveződő, csoportból kiemelt különfoglalkozások formájában biztosítjuk minden kisgyermek számára, hogy emelt szinten részt vehessen azokban a tevékenységekben is, amelyek nem a saját csoportjának kiemelt területei. Ezt a célt szolgálják az Oviangol, az Ovitorna, a Zeneovi és a Néptánc különfoglalkozások. A Zeneovi foglalkozások keretében nagycsoportos óvodásaink számára fulyaoktatást szervezünk.

Arra törekszünk, hogy sok színes esemény, változatos rendezvények, ünnepélyek, nyílt napok tarkítsák az évet, a hétköznapok során pedig tartalmas nevelőmunka, építő jellegű benyomások és tapasztalatok segítsék a gyermekek testi, szellemi és lelki fejlődését.

Nevelőmunkánk alakításában is törekszünk az iskolánkkal való együttműködésre, nevelési, illetve oktatási elveink, céljaink és feladataink összehangolására, egységes megfogalmazására. Igyekszünk óvodásainkat úgy terelgetni, hogy a megkezdett úton haladva Evangélikus Általános Iskolánkban kezdjék meg tanulmányaikat. Azonban a szabad iskola-választás lehetősége természetesen minden család számára adott.

Óvodánk jellegéből adódóan következik, hogy a fent említett kiemelt nevelési területek mellett a lelki nevelés is egységesen, minden csoportunkban kiemelt nevelési területként van jelen. Nevelőmunkánk minden területén hangsúlyos szerepet kap a keresztyén életre nevelés, a keresztyén erkölcsiség kialakítása.

Óvodai hétköznapjaink minden reggel a csoportokon belüli elcsendesedéssel, áhítattal indulnak. A gyermekek körbeülnek az égő gyertyát, elmondják a reggeli imádságot, egyházi gyermekénekeket énekelnek, előkerül a heti hittantéma vagy a gyermekcsoport életének egy-egy aktualitása.

Nagyon hatásos és eredményes nevelőértéke van ezeknek a kis beszélgetőköröknek. Csodálatosan rá lehet világítani a gyermekcsoport életének aktualitásaira, a keresztyéni magatartásra, a keresztyén erkölcsiség alkotta elvárásokra, a szeretetkapcsolatok fontosságára, az alázat, a megbocsátás, a kegyelem, az együttérzés, a segítőkészség, az önzetlenség, a becsületesség erényeire, a szülők és a felnőttek tiszteletének fontosságára és mindazokra a keresztyéni tulajdonságokra, amiket az Úr Isten parancsolatai elvárnak tőlünk – és ettől elvonatkoztatva a világi szemléletmódban is követendő értékek. Kiváló alkalmi és lehetőségei ezek az Úr Jézust szerető és követő kis lelki közösségek formálódásának, amely közösségekben felelősséggel tartozunk egymásért és a ránk bízott teremtett világnak.

Óvodai hittanfoglalkozásaink heti rendszerességűek, az éves munkaterv heti hittantémákra bontja a feldolgozandó ismeretanyagot. Az egyházi esztendő színes világában élve, a mindennapok során a Biblia megismerése – a gyermekek élet-

korának megfelelően – a leghatásosabb tartalmi eszközünk. Fontos, hogy a jól megválasztott bibliai történet élményt nyújtson óvodásainknak, motiválja őket, segítse a belső képalkotást, cselekvő és gondolati aktivitásra serkentse őket. A megismert történetek során olyan ismeretekkel, tapasztalatokkal és értékekkel gazdagodhatnak, amelyekre csak a hittanfoglalkozásokon van lehetőségük. (Ezek megtartásában lelkesíti segítségét is kapunk. Intézményünk iskolalelkésze hetente egy délelőttöt óvodánkban tölt és a csoportokat látogatva tart hittanfoglalkozásokat.)

A hitre nevelés természetesen nemcsak a reggeli áhítatokon és a hittanfoglalkozásokon keresztül valósul meg, hanem meghatározza nevelőmunkánk egészét is, melyet a keresztyén pedagógia alapjaira építkezve, hitbéli meggyőződéssel végeznek óvodapedagógusaink.

„Amit tesztetek, jó lélekkel végeztétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek...” [Kol2,3]

Szeretettel ajánljuk az érdeklődők figyelmébe óvodánk honlapját, ahol részletesen tájékozódhatnak mindennapjainkról: <http://evoh.lutheran.hu/ovoda/> **Hívjuk-várjuk a kicsiket és szüleiket játszóházunkba, március 25-én, 16.00 órára.**

**Az óvodai beiratkozás
a 2010/2011-es nevelési évre
2010. április 12–13-án,
8.00–16.00 óra között lesz.**

VAJER TÍMEA

Téli örömök és tavaszvárás az óvodában

Boldog ember az, aki az Úrba veti bízodalmitát.” [Zsolt 40,5]

A téli szünet után minden kisgyermek boldogan jött újra óvodába. A csoportokban elkezdődtek a vidám hangulatú hétköznapok. A gyermekek a reggeli beszélgetőkörök és áhítatok alkalmával visszagondoltak a karácsonyi élményekre, a családi utazásokra, a meghitt együttélékre.

Az év első hetében gyönyörű hóesés örvendeztetett meg bennünket, így előkerültek a szánkók és hócsatáztunk is az óvoda udvarán. Öröm volt látni a felszabadult játszó gyermekereget.

Vízkereszt ünnepéről óvodai hittanfoglalkozáson belül emlékeztünk meg, Kopf András iskolalelkész vezetésével.

A hagyományoknak megfelelően január utolsó hetében került sor nagycso-

portos gyermekeink iskolaérettségének felmérésére matematikából és ábrázolásból.

Az iskolával együttműködve évről évre tervezünk közös programokat. Január 29-én nagycsoportosaink az iskola tornatermében testnevelésórán vettek részt. Örömmel találkoztak régi csoporttársaikkal és jól kitornázták magukat.

Fontosnak tartjuk, hogy gyermekeink részt vegyenek különböző kulturális programokon is. Nagy érdeklődés és izgalom előzi meg az óvodába érkező Vándorszínház előadásait. Az év első negyedében háromszor nézzük meg őket. Az interaktív meseelőadások pozitív érzelmeket váltanak ki a gyermekekből.

Február 5-én egy bűvész volt a vendégünk, aki sok-sok varázslattal lepte meg a gyerekeket. Sokan ki is próbálhatták varázstudományukat, aminek nagy sikere volt.

A tavaszi időszakban a Petőfi Művelődési Központ szervezésében két táncos-zene és egy mesedarabot nézünk meg.

Az idei farsangot február 12-én tartottuk, melyre a csoportokba szeretettel vártuk a szülőket is. A sok színes, pompás jelmezbe öltözött kisgyerek vidám műsorral, tánccal lepte meg szeretteit. A műsor után jelmezes bemutatót és játékos vetélkedőket rendeztünk.

Az óvoda és iskola közös farsangi rendezvényére február 16-án, kedden került sor. Az alsó tagozatosok közül négy osztály kedveskedett műsorral az óvodásoknak. A mese- és filmzenékre színvonalas koreográfiákat mutattak be. Az óvodások farsangi kalapban, kezükben szalaggal járták a vidám táncot. Délelőttünk a résztvevők fergeteges össztáncával zárult.

Március 3-án óvodánkba vártuk a leendő első osztályos tanító néniket, akik

szülői értekezlet keretében mutatkoztak be a nagycsoportos óvodások szüleinek. Ezen az alkalmon a szülők betekintést nyerhettek az első osztályban folyó tanítási-tanulási rendbe.

A hónap második felében ellátogatnak hozzánk iskolánk igazgatói és tanítói, akik foglalkozásokon nézhetik meg a leendő első osztályosokat. Ez is elősegíti az óvodás gyermekek új közösségbe való zökkenőmentes beilleszkedését, hiszen a tanító néni már ismerős lesz számukra.

A szülőknek is szeretnénk örömet szerezni egy nyílt nappal, amely keretében megnézhetik gyermekeiket a kötelező és kötetlen foglalkozásokon. Reméljük, hogy sok érdeklődő lesz, hiszen a szülőkkel való kapcsolattartás és együttműködés a gyermekek érdekeit szolgálja.

A tavaszi szünet előtti napokban újra várjuk a szülőket, hogy közösen készítsünk húsvéti asztaldíszeket, dekorációt.

Óvodánkkal már karácsony előtt is ismerkedhettek a beiratkozásra váró kis-

gyermekek és családjaik. Szeretnénk ezt a lehetőséget újra megadni mindenkinek. Plakátokon fogjuk hirdetni azt a napot, amikor az érdeklődőket várjuk húsvéti játszóházunkba.

Hálát adunk Istennek, hogy évről évre sok család íratja kisgyermekét óvodánkba, és velük együtt élhetjük át Isten végtelen szeretetét és gondoskodását.

GAVALLÉRNÉ KOSZORÚS ÉVA
óvónó

Beszámoló a leánygyülekezeti életről

A gyülekezetek állapotát nehéz statisztikus adatokon keresztül jellemezni, hiszen mindhárom állandóan változik. E dinamika – úgy vélem – az élet jele. Vannak, akik – az életkoruknál fogva – sajnos már nem tudnak eljárni az alkalmakra, de vannak új csatlakozók. Természetesen idősebb testvéreinket sem hagyjuk magukra. Én és más gyülekezeti tagunk is látogatja őket, de sajnos a gyülekezeti életbe ők maguk már nem, legfeljebb családtagjainkon keresztül tudnak bekapcsolódni.

Karácsonyi alkalmainkon nagyszámú ember vett részt. A 2009-es esztendőben kiemelkedett Szentetornya, ahol majd' ötvenen voltunk. A felkészülés (kézműves foglalkozás keretében) novemberben és decemberben történt. Adventre az elmaradhatatlan koszorúval és egyéb díszekkel készültünk.

A leánygyülekezetek helyzete nagyon hasonló ahhoz, ahogyan az ország összes gyülekezetében tapasztalják. Sok a potenciális tag, akik ott vannak a kazuális (temetési, keresztelői, esküvői) alkalmakon, de valami visszatartja őket a rendszeres vasárnapi istentiszteletektől. A hétközi alkalmak látogatottsága egyáltalán nem rossz, sokszor a vasárnapi istentiszteleteket is meghaladják.

A hittanos alkalmak sajnos jó pár évig szüneteltek, de 5 éve újraindulhattak, és ennek gyümölcsét a gyülekezeti életben is tapasztalhatjuk. A fiatalok a jövő zálogai. Örömmel tapasztaljuk, ahogy egy-egy ember megindul a fiatal vagy az idősebb korosztályból.

A világon számtalan helyen jönnek létre új gyülekezetek. Ezekre jellemző, hogy egész családok indulnak meg a keresztyén életbe. Magyarországon sok a csonka család, és az ő helyzetükben nehéz rájuk építeni, hiszen ők is támogatásra, vigasztalásra szorulnak.

A meglévő individuális gondolkodás talán lassan kifulladásra, rádöbbenésre embereket, hogy mennyire szükséges a közösség, az összefogás.

Szentetornyán a már említett gyermekalkalmakon nagy áldás volt. Ha sikerülne az utóbbi pár évben megszólított embereket összefogni, akkor szép számú gyülekezet lenne itt. A mai egyházi viszonyok között ez már csodaszámba menne, hiszen az arányszámot tekintve nagyobb gyülekezetekben sem valósult meg ezidáig. Ennek oka talán, hogy a nagyszámú szolgálatban megelégedtünk apró életváltozásokkal, ezek idővel ellaposodtak. Fontos, hogy ne csak érzelmi impulzusokat kapjanak a gyülekezeti tagok.

Szentetornyán a cigánymissziós szolgálat tovább folytatódott. A 2009-es esztendőben nagyszámú résztvevővel voltunk Béren, a Közös Asztal konferencián, amelyet a tervek szerint 2010-ben Szentetornyán rendezünk meg.

Rákóczi-telepen az előző évi kibontakozás megtorpant. Akkor elmondhattuk, hogy a három leánygyülekezet közül ez a legígéretesebb. Ez talán ma is így van, de a további fejlődés útján akadály lehet az, hogy még mindig nem teljesen kibontakozott a gyülekezet fejlődése a szórvány állapotból a leánygyülekezeti valóság státuszán keresztül a régi anya-, illetve társgyülekezeti státusz felé.

Kardoskúton nyáron sikerült felújítani a tetőt, így reményeink szerint nem lesz gond vele pár évtizedig. A munkát Czikora Lajos testvérünk koordinálta, sajnos az ő egészsége az ősz folyamán megromlott, így nem tudta tovább vállalni a jegyzői feladatokat. Helyére a januári presbiteri ülés Novákné Gondos Anikót választotta. Kardoskúton tovább bővült a hitoktatás, mivel az előző évihez képest többen jelentkeztek óvodai hittanra. Örömmel látjuk, hogy több fiatal is elkezdett járni az istentiszteletekre. Azt is el kell mondani, hogy több idősebb testvérünk elhunyt. A megbetegedettek pedig nem tudnak ott lenni az istentiszteleteken. Reméljük, hogy idővel betöltődik az a szolgálat, amelyet eddigi hűséges tagok láttak el.

A leánygyülekezetek gazdasági helyzete visszatükrözi az országét. Nehéz éven vagyunk túl, de a szigorú gazdálkodás nálunk is elengedhetetlen. Rákóczi-telepen sikerült kialakítanunk egy mosdót 750 000 Ft értékben. Rákóczi-telepen kifestettük a ravatalozót, amely már rossz állapotban volt.

Kardoskúton felújítottuk a tetőzetet 400 000 Ft-ból. Szentetornyán a fűtési rendszert alakítottuk át úgy, hogy fagyállóval töltöttük fel, így csak az alkalmakkor kell üzemeltetni a fűtési rendszert. A beruházásokat nagyrészt egyházmegyei támogatásból és önerőből hajtottuk végre, de az anyaegyház is segített kisebb részben.

A gyülekezeti tagoknak számtalan csendeshétre és csendesnapra sikerült eljutni.

A gyermekek és fiatalok számára az utazást is megszerveztük, és sokszor anyagilag is segítettünk a részvételben. A gyermekek számára Szentetornyán tábor szerveztünk változatos programmal. A költségek nagy részét a szolgáltatók biztosították.

A gyülekezetek összekovácsolására több buszos kirándulást szerveztünk az elmúlt év folyamán, így eljutottunk a felnőttekkel Fazekasvarsándra, Világosra és Aradra. A gyermekekkel Szolnokra mentünk kirándulni.

A leánygyülekezetekben az utóbbi évben számtalan alkalom és találkozás volt, talán az elmúlt évekhez képest is kiemelkedő. A közös szolgálat gyümölcsét még igazán alig lehet látni, de – az ige alapján – bizakodhatunk mindannyian abban, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban.

LACZKI JÁNOS

Tavaszi tervek a leánygyülekezetekben

Szentetornán hétfő és kedd délutánonként (felváltva két helyen) házi bibliaórát tartunk, valamint havonta gyermekalkalmak vannak, játszóházzal, kézműves foglalkozásokkal. Ezek az alkalmak a magyar és a cigány gyermekeknek is szólnak. Ilyenkor felkészülünk az üdvtörténeti ünnepekre. Ifjúsági bibliaórákat is tartunk a fiataloknak. Az ifi alkalom keretében keresztyén biztonságtételek vetítése lesz márciustól, kéthetente. Szentetornán számos komoly gondolkodású fiatal van, aki megtért – ezt lehetne minőségiszolgáltatnak nevezni. Márciusban ifjúsági hétvégén veszünk részt.

Cigánymissziós találkozót lesz április 18-án Győrfi Mihállal, a nyári alkalom előkészítéseként. Ekkor a görögországi testvérek szolgálnak, majd szeretetvendégség lesz.

Rákóczi-telepen minden második hétfőn konfirmandusórát tartunk az újonnan épült gyülekezeti teremben. A Luther Kiskátéja alapján tartott konfirmandusóra a 12-15 éves korosztálynak szól. Itt van hitoktatás, így hetente találkozom a gyermekekkel.

Passióelőadás lesz Rákóczi-telepen április elején, majd szeretetvendégség.

Terveink szerint gyermek-istentiszteletek lesznek kéthetente. Ezek hangvétele

inkább a gyermekeknek szól. Sokkal interaktívabbak lesznek, mint a hagyományos istentiszteletek. Ez a változtatás nem lebecsüli az eddigit, hanem gazdagítja.

Kardoskúton május végén, a Hősök Napján ökumenikus istentisztelet lesz (beszéd az emlékműnél, koszorúzás, végül szeretetvendégség). Kétheti rendszerességgel ottani családoknál bibliaórát tartunk.

Április, május folyamán a gyermekek, fiatalok számára egy egynapos kerékpáros kirándulást tervezünk Csomorkányba. A felnőttek számára – az előző évhez hasonlóan – egynapos buszos kirándulást szervezünk májusban.

Heti rendszerességgel tervezett alkalmak:

- vasárnap 8.30 órától istentisztelet Szentetornán;
- vasárnap 10.00 órától istentisztelet Rákóczi-telepen;
- vasárnap 14.00 órától istentisztelet Kardoskúton.

Kétheti rendszerességgel tervezett alkalmak:

- hétfőnként 16.00 órától konfirmandusóra Rákóczi-telepen;
- hétfőnként 17.00 órától házi

bibliaóra családoknál Kardoskúton (hegyi beszéd);

- keddenként 17.00 órától házi bibliaóra Gyökeresben a Petrilla családnál (Machintos: Elmélkedések Mózes könyvei felett);
- keddenként 16.00 órától házi bibliaóra Szentetornán Szabó Józsefné presbiter testvérünknel (Efezusi levél).
- szombatonként 17.00 órától ifi óra Szentetornán (márciustól).

Havi rendszerességgel tervezett alkalmak:

- szombaton játszóház és kézműves foglalkozás Szentetornán.

Kéthavi rendszerességgel tervezett alkalmak:

- szombat/vasárnap szeretetvendégség valamelyik leánygyülekezetben.

LACZKI JÁNOS
lelkész

A leánygyülekezetek részére indítottunk egy saját honlapot:
<http://oroshaza-leanygyehazak.lutheran.hu> címen.

Sötétségből világosságra

Február elején leánygyülekezetünk-ből egy kis csapat vett részt az Evangélikusok Közössége az Evangéliumért által rendezett csendeshétvégén. Mi heten voltunk Orosházáról. Az EKE a rendszerváltás óta tart összejöveteleket, melyeken fiatalok és idősebbek találkozhatnak az Úr Jézus Krisztussal és ez az életükre döntő hatást gyakorol. Hála Istennek, most is többen döntöttek Krisztus mellett, és remélhetőleg hazatérve a hitéletük még jobban kibontakozik. A hétvége mottója: „Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.” [Jn1,9]

Mivel az érdeklődés e csendeshétvégre nagy volt, és a 130 fős létszám a befogadóképesség felső határát feszegette, a szokásos téli alkalmat Piliscsabán az idén korosztály szerinti megosztásban tartották, tehát két hétvégét rendeztek.

2010. február 5–7-én tehát a JUNIOR (13-18 éves) ifjúság részére. A tábor veze-

tője, Kiss Péter, teológiát végzett testvérünk volt. Az első igehirdetést Ittész István ny. lelkész tartotta. Arról beszélt a Jn 1,1–11 alapján, hogy az ember Istené a teremtetés jogán, a Sátáné a bűneset jogán. A törvény megmutatja valós helyzetünket: a kárhozatban vagyunk, ebbe születünk bele. Jézus eljött ebbe a világba, de a sötétség nem fogadta be őt.

Szombaton délelőtt Labossa Péter érdi lelkész Jn 1,16–18,12-ről beszélt. Elmondta, hogy Jézus Krisztus kegyelmet hozott a világba, és Istené lehetünk újra, a megváltás jogán. Beszélt arról is, hogy hogyan lehetünk Isten gyermekei.

Délután kirándulni mentünk a közeli hegyre, amelyet a nagy hó ellenére nem is volt nehéz megmászni.

A következő előadást Győrfi Mihály nyírteleki lelkész tartotta, aki a gyakorlatias keresztyén életéről beszélt Jn 12,35 és Ef 5,8 alapján. Felhívta az ifjúság figyelmét arra, hogy a világosság gyermeke-

ként járjunk a világosságban: Rendezd el a múltadat – Változtass a jeleneden – Kérd el Isten tervét a jövődre! Így hangzottak az útmutatások.

Szombat este Kiss Péter táborvezető tartott igehirdetést a Jn 1,34–52-ből kiindulva. A bizottságtevő életéről beszélt.

A vasárnap úrvacsorai istentisztelettel zárult, ahol ismételten Ittész István szolgált (Ézs 60,1; Ef 5,14). Összefoglalással és döntésre hívással zárult a hétvége.

A hétvégén (az igehirdetések mellett) négy kiscsoportos beszélgetés is volt, hat különböző csoportban. Számomra azért volt nagy öröm ez a hétvége, mert egy szentetornyai fiatalember megtért a hétvégén. Reménység szerint ő is megmarad a hitben és a környezetében mások számára is utat mutat Jézus Krisztus felé. A következő hétvége márciusban lesz Piliscsabán, a huszoneves korosztály számára.

LACZKI JÁNOS

És szenvedett Poncius Pilátus alatt

Petronius, a helytartó szolgája sietve haladt a palota kőfolyosóján. Arca izzadságtól fénylett, kissé kimerülten és fáradtan lépett be a helytartóhoz.

– Hegemón – köszöntötte Poncius Pilátust, aki éppen karosszékében ült és jól táplált kutyáját simogatta. Arca merev és gondterhelt volt. Még mindig az a Jehosua nevű zsidó járt az eszében, akit a minap halálra ítélt, a nép kívánságára.

– Mit akarsz, Petronius? – kérdezte fáultan, de igyekezett megőrizni helytartói mivoltát. Petronius így is kiérezte hangjából az izgatottságot, bizonytalanságot, de nem tulajdonított neki nagy jelentőséget, megszokta már, hogy a fontos emberek is kifáradhatnak.

– Hegemón, jelentem, most feszítették meg ezt a Jehosua nevű zsidót, akit a minap halálra ítéltél.

Pilátus összerendezte a szavak hallatán, s keze megállapodott a kutya nyakán. Nem esett nehezére, hogy felidézze annak a zsidónak a képét, mert folyton előtte lebegett. Ilyet még sohasem tapasztalt, pedig már több tucat ember állt előtte azon a bizonyos kőlapon. Ez nyugtalanította most leginkább. Furcsának tűnt neki Petronius szava: „akit a minap halálra ítéltél”. Miért vádol engem ez az ember, hiszen nem én akartam, hanem a nép! S most haragja Petroniusról a népre irányult. Összeszorított állkapcsa között szitkozódott: – Ezek a metélt farkúak mindig kitalálnak valamit, hogy boszszantsanak. Úgy hiányzott nekem ez a tartomány, mint fekély a hátsó felemre.

– Rendben van, Petronius, elmehetsz – küldte el a szolgát. Még hallotta lépteit a kövezeten, majd mély lélegzetet vett, felállt a trónusról, és nyugtalan járkálásba kezdett. Megállt az ablak előtt és elnézte a poros utcákat, a kereskedők, vámszedők, koldusok és mihaszna léhűtők visszataszító zsváját. Egyáltalán nem gyönyörködött Jeruzsálem képében. Fogolynak érezte magát. Néhány órája ítélt és máris úgy érzi, hamarosan rajta ítélnének. Lelkiismerete egyre nyugtalanabb lett, valahányszor kimondta ezt a szót: Jehosua.

Kutyájára nézett, amely jóllakottan hevert a trón mellett, gondtalanul aludt, szaporán véve a száraz, meleg levegőt.

– Bárcsak én is ilyen nyugodt lehetnék – sóhajtott Pilátus, és ismét elindult a kövezeten. „Most feszítették meg...”, visszhangzott tudatában Petronius üzenete. Kitekintett az ablakon, hátha látni véli a városfalon kívül levő Koponya-hegyet, de kavargó porfelhőn kívül semmit sem látott. Keze megremegett, s a Hegemón

szorosan összekulcsolta a háta mögött és úgy folytatta útját.

– A kezemet nem rejthetem el magam elől, a kezem mindig emlékeztetni fog órá, hisz megírtam neki a feliratot és utána megmostam. És mégis véresnek érzetem – tépelődött magában. – Kinn van a városon kívül, és mégis úgy érzem, mintha itt lenne, mintha még mindig itt állna a kövön. Elszánt arcot láttam már, de őszintét még sohasem, vakmerő tekintetet igen, de ártatlant még nem, ilyen bátorság még nem feszült hatalmamnak, a szelidség hatalma. És most, hogy mindezt láttam, el kellett ítélnem. Ki ez az ember? – mordult kutyája felé, aki fél szemét kinyitotta, majd álmosan visszahunyta, és tovább aludt.

Nyugtalanította ez a csend. Ennek a zsidónak az ártatlansága és szelidsége. Érezte, tudta, hogy ártatlan, és mégis, mégis el kellett ítélnie. Talán az istenek akarata volt ez. De erre elmosolyodott,

mert sohasem hitt ezekben a kőarcú istenekben, amik semmiben sem különböztek attól a kőtől, amin ő állt, vagy amin ez a zsidó állt néhány órával ezelőtt.

– Petronius, Petronius! – kiáltott a szolga után, s nemsokára hallotta a kövezet kopogását.

– Parancsolj, Hegemón – szóló katonásan a szolga.

– Te tudod, ki ez a Jehosua valójában?

– Nem különösebben, Hegemón, valami varázsló lehet, vagy valami ilyesmi – válaszolt tőle telhetően Petronius, bár látta a helytartó arcán, hogy nincs megelégedve a válasszal.

– Mégis, szerinted lehetséges-e, hogy igaz az, amit róla mondanak a zsidók?

– Mit, Hegemón?

– Hogy ő a Messiás, az Isten fia.

– Nem tudom, Hegemón, nem tartom valószínűnek. Különbösen is, ezek a zsidók olyan különösek, a fene se érti őket. Egyik nap ezt hiszik, a másik nap nem.

Poncius Pilátus megtorpant járkálásában, majd elismételte néhányszor a nevet: – Jehosua, Jehosua. Hátha mégis igaz? – kérdezte, de nem várt választ, vagy valamilyen helyeslést a szolgától, hanem intett neki, hogy távozzék. Erős fűszerezett bort töltött magának egy ezüstkupába. Olykor segít távol tartani a gondokat, s az ugató kutyára hasonlító lelkiismeretet is megnyugtatja. Nemsokára azonban ismét Petronius léptei kopogtak a kövezeten, mint megannyi vádló szó.

– Hegemón – szóló Petronius –, az imént jött a hír, hogy az a Keriát-beli Júdás, aki elárulta Jehosuat, felakasztotta magát.

Pilátus elejtette a kupát, melynek tartalma szétfolyt a kövezeten. A helytartó felállt, lassú léptekkel, mintha attól félne, hogy a kőpadozat beomlik alatta, az ablakhoz ment. Déli tizenkét óra lehetett ekkor.

Hirtelen sötétség borította el az eget s a Nap tűzkoronája eltűnt az égről. A helytartó érezte, hogy rohamosan hűl a levegő, s ez a hideg nem csak kívülről jön, hanem testének belsejéből, lelkének legmélyéről.

– Hegemón! Mi történik? Mi ez a sötétség? – kiáltott rémülten Petronius.

– Nem tudom... Hozz valamit, amit magamra terítsek, fázok! – üvöltött vissza Pilátus. Nemsokára lihegve, rémülettől átjárva megérkezett a szolga, kezében egy lepellel, amit sietve átnyújtott Júdea helytartójának. Pilátus sietve magára terítette, noha érezte, ezt a belülről jövő hidegséget nem tudja enyhíteni. Kimerülten lerogyott trónusára és görcsösen belekapaszkodott a karfába.

Nem tudta, hány percet ült így, csupán Petronius hangját hallotta, mint egy csapdába szorult patkányét.

– Uram, Hegemón, mi lehet ez? Már két órája sötétség van!

Pilátus nem válaszolt, nagyon távolról hallotta Petronius hangját, és a fűszeres bor lassan a fejébe szállt, továbbaludt.

Később egy másik hang szólította, de ez már közelebről hallatszott: – Pilátus, Pilátus!

A Hegemón kinyitotta a szemét, ki meri őt így szólítani. Körülnézett, de a sötétségben senkit sem látott. Felállt. Ismét szólította a hang: – Pilátus, jöjj közelebb. Nem mozdult. Úgy tűnt neki, a hang abból az irányból jött, ahol nemrég a zsidó Jehosua állt.

HORVÁTH CSABA
Fazekasvarsánd

Hírek a Családok Átmeneti Otthonából

„A hit olyan madár, amely
akkor is énekel, ha az éj sötét.”

[Rabindranath Tagore]

Munkánk során számtalan segítségkéréssel találkozunk. A személyes találkozások mellett sokan levélben keresik fel intézményünket és kérnek pénzt, természetbeni támogatást vagy elhelyezést az otthonba. Egyre több olyan emberrel kerülünk kapcsolatba, aki a pénzügyi válság következtében elveszítette a munkahelyét, nem tudja fizetni hiteltörlesztését, közüzemi számláit. Kilakoltatás előtt álló családok kérnek kétségbeesetten segítséget, napi megélhetésükben veszélyeztetett családok jönnek élelmiszerért, gyógyszerkiváltásért.

Intézményünk széles kapcsolatkörrel rendelkezik, ennek köszönhetően a bajba jutottakat a partnerszervezeteink hozzáink tudják irányítani, mi pedig megpróbálunk személyre szabottan segíteni a rászorulókon: akiknek díjhátralékuk halmozódott fel, azoknak szociális tanács-

adás keretében tájékoztatást adunk a lehetőségeikről. Amely családokat a kilakoltatás veszélye fenyeget, azokat igyekszünk átmeneti otthonokban, anyaotthonokban elhelyezni.

Sok jó szándékú magánember, cég és kisvállalkozás támogatását élvezzük, így több alkalommal tudunk a családoknak természetbeni segítyt biztosítani ruha, élelmiszer formájában.

Továbbra is olyan családokat igyekszünk megtalálni, akik munkahely elvesztése miatt felérték tartalékaikat, megjelentek az első kifizetetlen számlák, akiknek átmeneti segítségre van szükségük ahhoz, hogy élethelyzetüket stabilizálni tudják.

Nagy örömünkre szolgált, hogy intézményünk, a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet Családok Átmeneti Otthona januárban meghívást kapott az Oroszázi Evangélikus Egyházközség Diakónia Csoportjának megbeszélésére, ahol megállapodás született a további közös munkáról. A gyülekezettel intézményünk korábban is nagyon jó kapcsolatot

ápol. Jóvoltukból sok természetbeni adományt kaptak lakóink. Felszerelési, berendezési tárgyakat gyűjtöttek az otthon számára. Rendezvényeinkre kölcsönösen meghívjuk egymást, valamint az ifjúsági gyülekezet jóvoltából az intézményünkben lakó gyerekek különböző táborokban is részt vehettek.

A diakóniával való közös munka azonban mást takar. Tapasztalatunk az, hogy vannak családok, akik problémáikat intim dolognak tartják, és nem akarják feltárni mások előtt. A diakónusokkal közösen igyekszünk eljutni azokhoz a bajba jutott emberekhez, akik szégyellik, hogy támogatásra szorulnak. Együttműködésünknek köszönhetően az eltelt rövid időszak alatt már két olyan családot sikerült megtalálnunk, ahol nagy szükség van a segítségre. Reméljük, hogy a közös munka eredményeként még több ember gondjain tudunk enyhíteni!

A Családok Átmeneti Otthona munkatársai

Éléskamra-akció

Az Oroszázi Evangélikus Egyházközség nevében a következő felhívást tesszük közzé:

Nem mondunk újat azzal, hogy az utóbbi 8 év rettenetes gazdaságpolitikája miatt Oroszázián is egyre nagyobb a szegénység. Látogatásaink alkalmával megdöbbenve tapasztaljuk, hogy milyen elkészerítően nehéz helyzetben élnek családok. Különösen fáj, hogy olyan családokról van szó, amelyek sokszor nem a saját hibájukból, felelőtlenségük miatt kerültek ilyen helyzetbe, hanem a gazdasági válság és a csökkenő (megszűnő) munkalehetőségek miatt. Találkoztunk becsületes szülőkkel, akik 4-5 gyermeket nevelnek (neveltek), és most nincs mit enniük, nincs mivel fűteniük.

Vannak sokan, akik kapcsolatban állnak ilyen családokkal, és szeretnének is segíteni nekik. Azt is tudjuk, hogy egy-egy család önmagában nem bírja felvállalni egy másik (esetleg 6-7 fős) család minden gondját, de közösségként sokat tehetünk értük. Az evangélikus gyülekezet eddig is megpróbált segíteni, de teljesen beszűkültek a mi lehetőségeink is, hiszen a hatalommal visszaélők még az étkezési jegyet is ellehetetlenítették komoly adóteherrel.

Ezért egy másfajta összefogásra hívunk mindenkit: ez az **Éléskamra-akció**.

Az egyik gyülekezeti lakás üresen áll, ebből akarunk kialakítani

egy kis éléskamrát és ruhatárat. Ide gyűjtenénk össze a megszólítottak nélkülözhető, de mások számára fontos dolgait, amivel segíteni tudunk. Természetesen mindenkitől csak annyi segítséget kérünk és várunk, amennyire lehetősége van. Kérésünk:

Élelmiszer: Nagybevásárlás esetén vegyünk néhány plusz konzervet, tésztát, tartós tejet stb.

Ruha: Bármilyen, használható állapotú ruha.

Használt játékok

Bútor: ezek tárolása nem az emeleten lesz, de szinte mindent használni tudunk.

Garantáljuk, hogy olyan helyre kerülnek a dolgok, ahol tényleg nagy szükség van rájuk!

FONTOS! Bár az ötlet a lelkesek felől érkezett, de a kezdeményezés megvalósítása a gyülekezeti szolgálok feladata!

Az adományok fogadását és kiosztását Szabó Iza végzi a Lelkeszi Hivatalban. Őt kell keresni hétköznaponként 8.30 és 16.00 óra között a 06 20 824-3425 telefonszámon vagy a Diakóniai Bizottság vezetőit, akik a szervezésben munkálkodnak: Kovács Tiborné Ildikót (06 20 824-7575) és Lázár Pálné Marikát (06 20 824-3809).

Köszönöm a Családok Átmeneti Otthona vezetőjének a közös munka lehetőségét, együtt még hatékonyabbak tudunk lenni!

DEÁK LÁSZLÓ

A Győry Vilmos Szeretetszolgálat hírei

Ha szivárványt akarsz látni, el kell viselned az esőt

Atavalyi esztendő második felében többen tapasztalhatták, hogy a gyülekezeti ház és a templom körül pezsgőbb lett az élet, mert többen szorgoskodtak ott nap mint nap. Sajnos ez csak rövid ideig lehetett így! A gyülekezeti terembe látogatók láthatták a szembetűnő változást. Nemcsak a kiállításoknak adott helyet a terem, hanem 9 szorgos embernek, akik legjobb tudásuk szerint, szívvel-lélekkel készítették a szebbnél szebb adventi koszorúkat. Ez év januárjától sajnos a foglalkoztatás megszűnt. Miért is?

A jogszabályok lehetővé tették, hogy az időskorúak nappali ellátásába integrálva 9 főt foglalkoztathassunk. Ezt szüntették meg. Hiába tiltakoztak Békés megye szerete sokan, a köszíveket nem lehetett megindítani. Megvonták ennek a normatív támogatását, és az újabb rendelkezések ellehetetlenítették a megváltozott munkaképességű személyek helyzetét. További nehézség volt, hogy a szociális foglalkoztatás normatív finanszírozása helyébe pályázati rendszert léptettek. A szeretetszolgálat pályázatát elutasították, melynek következtében az eddig foglalkoztatottak munka és rehabilitációs lehetőség nélkül maradtak. Magyarul utcára kerültek. (Többségében azok a pályázatok nyertek, amelyek bentlakásos foglalkoztatást tesznek lehetővé, vagy pszichiátriai betegek foglalkoztatására teremtenek lehetőséget.)

Ezúton szeretnénk megköszönni Árvai Jánosnak, Frák Lászlónénak, Hódi Istvánnak, Kovács Attilának, Nagy Istvánénak, Oláh Editnek, Pántye Imrénének, Rozsos Jánosnak, Szabó Gyulának a szor-

gos és becsületes munkát. A vezetőség is nagyon elégedett volt velük. Ők is sajnálják, hogy nem folytatódhatott tovább ez a tevékenység. Nem árulunk el titkot, hogy ezeknek az embereknek jelentős mértékben károsodott az egészsége, de dolgozni akartak. S amíg lehetett, dolgoztak is szorgalmasan. Közben Isten igéjét is hallgatták a gyülekezeti alkalmakon, reggeli áhítatokon. Örömmel vesszük, amikor még utólag is bebenéznek hozzánk, mert – reméljük, nem tévedünk – ők is jól érezték magukat az egyházközség falai között.

Néhány hónapon keresztül végigkísérhettük, milyen pozitív változások történtek néhányuk életében. A legfontosabbat szeretnénk kiemelni! Például azt, hogy elveszítettnek hit önbecsülésüket kapták vissza, volt miért felkelniük és újrakezdeniük a napot, s érezték a feljűk megnyilvánuló bizalmat.

S végül megosztjuk a Kedves Olvasókkal, amit mi tanulhattunk a „foglalkoztatásainktól”. Nagyon fontos tapasztalat volt ez: a tartalmas élet titka! Meg kell tanulni, hogyan használjuk fel az életünkben a fájdalmat és az örömet a helyett, hogy a fájdalom és az öröm használna ki minket. Ha ezt megtanuljuk, áldott eszköz áll a rendelkezésünkre ahhoz, hogy – az Isten akarta határok között – mi tar-suk kezünkben az életünket. De ha ezt elmulasztjuk, kiszolgáltatottakká válunk, és úgy érezzük, hogy a szeszélyes élet játékszerei vagyunk, és könnyen feladjuk önmagunkat.

LÓCZINÉ KRAJCZÁR EMESE

– Szeretné még tartalmasabban eltölteni nyugdíjas éveit?
– Szeretne megbízható és kedves segítséget kapni otthoni munkái elvégzésében?
– Szeretné idős szüleit biztos kezekben tudni, amíg Ön dolgozik?
– Szeretne otthonában kedvező áron ebédelni?
Ha igennel válaszolt valamelyik kérdésre, akkor szeretettel ajánljuk a Győry Vilmos Szeretetszolgálatot!

Amit kínálunk:

– idősök klubja, ahol hétfőtől péntekig tartalmasan lehet eltölteni az időt (beszélgetések, előadások, kulturális programok, gyógytorna, ügyintézés, kirándulás, napilapok). Ingyenes.
– házi segítségnyújtás, otthoni gondozás, beszélgetés, segítség a házimunkákban, étkezésben, bevásárlásban. A házi segítségnyújtás térítésmentes.
– meleg étel kiszállítása.
A szeretetszolgálaton keresztül megrendelt ebéd ára maximum 500 Ft/adag, de ennél kevesebb is lehet, a kiszállítása pedig ingyenes.
További információ: Lócziné Krajczár Emese (06 20 7700 457)
Helyszín: a Thék E. u. 2. sz. alatti evangélikus gyülekezeti terem, mely hétfőtől péntekig, 8.00 és 16.00 óra között tart nyitva.

Egy év a levéltárban

A 2009-es esztendő igen sok feladatot adott levéltárunknak. Így nagy változásokat is hozott. Először a külső változásokról szövegek.

Az agyonkopott kutatótermet nagyon szépen felújította az egyházközség: a fal-felület kezelése után a mennyezetig lambériáztatta – sok helyen szellőzőráccsal ellátva. Meszelést, padlófestést végeztetett. A szétmállott szőnyeget kicserélték. Új mennyezeti világítás került ide, adományból. A szép új függöny a Győry Vilmos Szeretetszolgálat adománya volt.

Igazán szép, kulturált környezet várja a helyi, vidéki és külföldi kutatókat. Köszönettel tartozom ezért, és hívom a testvéreket, nézzék meg, milyen szép lett a helyiség.

Az elmúlt évben is megkaptuk a Gyűjteményi Tanácstól az évi támogatást. Pályázati lehetőségekkel is éltem: két számítógépet kaptunk. Egyet a levéltári munkák végzéséhez a régi, hat éves gép helyett, egyet a kutatók részére, a kutatómunkához. Ezen a gépen is elérhető az internet. Anyakönyvi restaurálásra, sajnos

nem kaptam pénzt, pedig egy 1895 előtti halotti anyakönyvet szerettem volna javíttatni, amelynek adatai csak egyházközségünknel szerepelnek eredetiben, s elrongyolódásával elvész mindez. Az Evangélikus Országos Levéltár igazgatója ígéretet tett, hogy 2010-ben segíti ennek a munkának az elvégzését.

Az előző évről áthúzódó pályázati feladatokat is befejeztük. Az új mikrofilm-szkennelével beszkeneltük az orosházi református, római katolikus és izraelita anyakönyvekről készült mikrofilmeket,

FELTÁMADÁS ÜNNEPI KONCERT

2010. ÁPRILIS 4-ÉN (HÚSVÉTVASÁRNAP), 18.00 ÓRÁTÓL AZ EVANGÉLIKUS TEMPLOMBAN

Énekel: Nagy Krisztina énekművész, szólista (szoprán), tanár

1977. november 24-én született Marosvásárhelyen. Szülei nem zenészek; édesapja matematika-fizika tanár, édesanyja mikrobiológus. Zenei tanulmányait magánúton kezdte gitár tanulással, 7 éves korában. Rá egy évvel járnival kezdett Cseh Judit erdélyi népdalénekesnőhöz, aki több mint száz népdalt tanított meg neki. 1990-ben Birtalan József hirdetésére jelentkezett, és felvételt nyert a Vártemplom Leánykarába, 1992-ben pedig a marosvásárhelyi Művészeti Liceumba, magánénekes szakra. 1993-ban családjával együtt Magyarországra költözött, és a Váci Zeneművészeti Szakközépiskolában folytatta tanulmányait, magánénekes szakon, Lázárné Rácz Éva vezetésével. Az érettségi évében (1995) tanárai Kovács Szilveszter és Óhegyi Filoretta voltak. 1997-ben felvételt nyert Szegedre, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára, ének-zene szakra. Mivel ez nem felelt meg az elképzeléseinek, ezért még az év októberében jelentkezett a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetének előkészítő évfolyamára, magánénekes szakra. 1998-ban felvételt nyert a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetébe, ahol tanára volt Schultz Katalin, zongorakísérője Hegedűs Gönczy Katalin. 2002-ben kitüntetéses oklevéllel végzett Miskolcon, és még abban az évben felvételt nyert a Szegedi Tudományegyetem Konzervatóriumába énekművész, énektanár szakra, ahol 2004-ben végezett. Tanára volt D. Szécsi Edit operaénekes, magántanár.

2002 szeptembere óta tanít az orosházi Liszt Ferenc Alapfokú Művészeti Iskolában magánénekeseket. A 2003/2004-es tanévben két növendéke nyert felvételt zeneművészeti szakközépiskolákba. Jó kapcsolata van az Orosházi Fúvószenekarral.

Eddigi kurzusai: 1996, 1997, 1998, 1999, 2000 Balassagyarmati Muzsikus Tábor, tanára Keönch Boldizsár; 1999, 2001 Miskolc, Walter C. Moore mesterkurzusa; 1999 Budapest, Schultz Katalin énekművész mesterkurzusa; 2001, 2002, 2005 Bogács, Schultz Katalin mesterkurzusa; 2003 Noszvaj; Schultz

Katalin mesterkurzusa; 2003 Szeged, Csengery Adrienne mesterkurzusa; 2003 Szeged, Roberta Ropa mesterkurzusa; 2003 Szeged, Polgár László mesterkurzusa.

Szereplései, ahol szólista volt: 1997 Vivaldi: Glória (Vác); 1998 Vivaldi: Magnificat (Vác); 2000 Purcell: Dido és Aeneas (Miskolc); 2000 Mozart Operaest (Miskolc); 2000 Kodály: Missa Brevis (Balassagyarmat); 2001 Bach: Magnificat (Bodajk); 2001 Haydn: Missa St. Aloysii (Miskolc); 2002 Mozart: Exultate, jubilate (Miskolc); 2002 Bach: Magnificat (Miskolc); 2004 Mozart: A Színigazgató (Mademoiselle Silberklang); Szegedi színház: dalciklusok, dalok, operaszerepek, áriák, kantáták; Poulenc: Fiancailles pour rire; Mozart, Haydn, Verdi, Schubert, Schumann, Mahler, Poulenc, Kodály és más zeneszerzők különböző dalai; Donizetti: Don Pasquale (Norina); Mozart: A színigazgató (Mademoiselle Silberklang); Puccini: Gianni Schicchi (Lauretta); Mozart: Varázsfuvola (Éj királynője); Mozart: Szöktetés a szerájból (Constanza); Mozart, Haydn, Verdi, Donizetti, Bellini, Rossini és más zeneszerzők különböző operaáriái; Bach 51. és 209. kantátája; Petrovics Emil I. kantátája.

Eddig elért versenyeredményei: 1998 József Attila Emlékverseny, Salgótarján (énekelt vers kategória megyei döntő I. helyezés); 1999 József Attila Emlékverseny, Tatabánya (énekelt vers kategória országos döntő I. helyezés); 1999 Balassagyarmati Muzsikus Tábor (1945 után született művek kategóriában nívódíj); 2000 Simándy József Országos Énekverseny, Szeged II. helyezés és egy felkérés Keszthelyre, a 2001. augusztus 24-én rendezett Simándy József emlékhangversenyre, amin részt vett; 2000 Balassagyarmati Muzsikus Tábor (1945 után született művek kategóriában különdíj); 2001 Székely Mihály Országos Énekverseny (különdíj); 2003 Gyurkovics Mária Énekverseny Középdöntő; 2004 Simándy József Országos Énekverseny (különdíj).

☞ 1895-ig. Így ezek itt, számítógépes adatbázisból kutathatók. A négy canonikai látogatásról szóló jegyzőkönyvet begépelgettük, hogy könnyítsük a kutatómunkát. Egy fényképfondot alakítottunk ki gyülekezetünk életéről szóló fényképekből és felvételekből. Ennek anyagát lehet még bővíteni az évek során. A fentieket a reneszánsz pályázaton nyert összeg fedezte.

Legfontosabb irataink – anyakönyvek, régi jegyzőkönyvek, gazdasági iratok – mikrofilmettetését befejeztük. Sokról papírmásolatot is beszereztünk a Magyar Országos Levéltártól. A zombai anyakönyvekről adatbázissal már régen rendelkezünk. Vettünk mikrofilmeket Bánfalva, Nagyszénás, Csorvás, Tótkomlós anyakönyvi adataiból. Vásároltunk békéscsabai, szarvasi, Vas megyei filmeket is, idetelepülésünk előtti évekből, a helytörténészek kérésére. Mindezt pályázati pénzből tettük.

Az elmúlt év nagy munkája volt az

iratanyag megtisztítása. A gemkapcsok, tűzőgépkapcsok rozsdásodnak és tönkreteszik a papírt. Ezekről meg a spárgák-tól mentesítettük iratainkat. A régi, kevésbé időálló barna levéltári dobozokat kicseréltük savmentes fehér dobozokra. Az új dobozokon feliratok tájékoztatnak a benne elhelyezett iratokról, azok évköréről. Így áttekinthetőbb a levéltári anyag, könnyebb a tájékozódás. Természetesen végeztük a tavaly bekerült iratok jegyzékezését, fondossziék kiegészítését, könyvkatalógus vezetését.

2009-ben is folytattuk a régi kötetek javító kötetését az Iniziale Bt. nyomdájában. Köszönöm, hogy az egyházközség költségvetéséből minden évben áldoz erre a célra! Ez által már hatvannál több kötetet mentettünk meg a szakadozástól, szétmállástól. Ezek között több anyakönyv, jegyzőkönyv is szerepelt, amik a gyülekezet iratanyagának pótolhatatlan kincsei.

Változatlanul sokan jöttek levéltárunkba 2009-ben is helytörténeti, családtörténeti kutatások végett Orosházáról, vidékről és külföldről. 31 kutató 216 alkalommal keresett adatokat anyakönyveinkben, jegyzőkönyveinkben, egyéb iratunkban.

A folyosói szekrények folyóiratainak átrendezése erre az évre maradt, mivel ott fűtés nincs.

Az idén látogat hozzánk Dr. Szabadi István szakfelügyelő úr, a minisztérium megbízásából. A nyilvántartásokat, a fel dolgozó munkát, a kutatószolgálatot, a levéltári támogatások felhasználását ellenőrzi majd. Igyeeksem, hogy jól megfeleljen ezen a vizitáción is.

A 2010-es évben a megkezdett munkákat szeretném folytatni, terjedelmében és mélységében. Remélem, az idei évünk is eredményekben gazdag lesz. Ehhez kérem Isten áldását.

SZÁRAZNÉ KÖRÖSY EDIT

Kápolna a kórház területén

Pisont István labdarúgó családjával közösen úgy döntött, hogy ökumenikus kápolnát építenek az orosházi kórház területén. István testvére, Richárd Orosházán személyesen felügyeli a munkálatokat és a tervek megvalósulását. Egy kellemes kávézóban találkoztunk, ahol teljesen természetesnek vették, hogy a beszélgetés közben mély hitükről is vallást tegyenek.

2008 októberében a Pisont fiúk édesanyja az orosházi kórházban halt meg. Halála előtt a család szinte ebben a kórházban élt, ott töltötték mindennapjaikat, szabad perceiket, óráikat. Engedélyt kaptak a kórház igazgatójától, hogy bent lehessenek édesanyjukkal az intenzív osztályon, ahol ő gyomorpanaszokkal feküdt. Tudták, nincsen sok neki hátra, ezért szerették volna ezeket az utolsó napokat vele tölteni. A kórházban nem tudtak elvonulni imádkozni, ezért az ég alá, a parkba mentek és ott kérték a Jóistent, hogy mentse meg édesanyjukat a fájdalomtól, és adjon nekik is erőt ahhoz, hogy fel tudják dolgozni ezeket a borzasztó napokat. Egymást átölelve, sírva, zokogva, borzasztó lelkiállapotban voltak. A fájdalom azonban még jobban beléjük hasított, amikor jött a hír: édesanyjukat Isten magához szólította. A család ekkor eldöntötte: kápolnát építenek ott, ahol egykor a szabad ég alatt imádkoztak.

– *Ki készítette a kápolna terveit?*

Pisont Richárd: A kápolnát a neves orosházi építész, Németh Lajos tervezte. Több tervezet közül választottuk ki azt, amit fel fogunk építtetni. A választásnál az vezetett bennünket, hogy a templomnak legyen varázsa, élményt adjon az embernek, ahol megérezheti azt, hogy templomban, Isten házában jár. Az egész gótikus hatású lesz. Régi téglából kirakott négy oszlopa lesz, felül fagerendákkal, sáttortetővel. Egy kisebb előcsarnokból nyúlik majd az ég felé a torony, amin lesz a kereszt. Az ablakok szép színes üvegdíszítésűek lesznek.

– *Mevannak az engedélyek, az orosházi képviselő-testület is megszavazta ezt. Mikor indul az építkezés?*

Pisont Richárd: Valóban, a terveket

már elfogadta az orosházi képviselő-testület és a kórház igazgatósága is. Megállapodtunk a kápolna helyében is. Bár eredetileg az elé a kórházzal szembe terveztük, ahol édesanyánk is feküdt, de végül egy másik helyen lesz az épület. Fák veszik körül, a járókelők is fogják látni. Márciusban kezdődik az építkezés és szeretnénk, ha 2010-ben fel is tudnánk avatni az épületet.

– *Ökumenikus kápolnát terveztek. Miért tartjátok ezt fontosnak?*

Pisont István: Szeretnénk helyet biztosítani ebben a kápolnában mindenki számára, vallástól, felekezettől függetlenül. Szeretnénk, ha bárki bemehetne ide, és Istenhez imádkozhatna, elcsendesedhetne. Nem fogjuk megsabni azt, hogy evangélikus vagy református ne menjen be oda. Mi azt nézzük, hogy ha valakinek a hozzátartozója bekerül a kórházba, akkor legyen egy olyan szent hely, ahol Isten felé fordulhat és kérheti Őt, hogy segítsen a betegnek. Mi az embert nézzük, nem a felekezetet.

A katolikus Kiss-Rigó László szegedcsanádi megyéspüspök felkarolta a kezdeményezést, az evangélikus egyház részéről pedig beszéltünk Ribár János orosházi esperessel is, aki szintén nagyon lelkes volt. Az épület külső felépítését vállaljuk, de mivel nem vagyunk otthon a templomberendezést illetően – hiszen nem vagyunk papok, illetve lelkészek – ezért úgy döntöttünk, hogy az egyházakra bizzuk, mi kerüljön a kápolnába (pl. oltár, szószék, keresztelőmedence stb.). Ráadásul az olyan pluszkielégítést jelentene, amit nem biztos, hogy állni tudnánk, ezért kérjük majd ehhez az egyházak anyagi támogatását is.

Pisont Richárd: Jómagam Orosházán élek és rendkívül sok ellentét van az emberek között a városban, de aki hallott erről a kezdeményezésről, mindenki mellett állt. Számomra azt is érdekes volt megtapasztalni, hogy mi ugyan nem egy egyház képviselőiként, hanem magánemberként kezdeményeztük ennek a kápolnának a megépítését, mégis mindenfelől támogatást kaptunk erre. Lehet, hogy ez így volt jó, mert ha valamely egyház részéről érkezett volna ez a kezdeményezés, nem ment volna ilyen könnyen

ennek a kápolnának a megvalósítása, számos ellentétet, békétlenséget szított volna a városban.

– *Ahogy mondjátok, mély nyomot hagyott bennetek édesanyátok elvesztése. Gáboroson, a temetőben kápolnát emeltetek neki, ahol nyugszik. Meséljete róla, milyen asszony volt ő!*

Pisont István: Édesanyánk minket, ötünket, egyedül nevelt fel, mert apánk az öcsém születése után elhagyta őt. Nagyon hátrányos helyzetű család voltunk. Cigány származásunk miatt lenéztek, és anyukánk napi gondokkal küszködött. Nem volt ennyivalónk, ruhánk, de ő becsülettel felnevelt, kiiskoláztatott mindannyiunkat. Áldott asszony volt, azt kívánom mindenkinek, hogy ilyen anyja legyen. Ez a világ nem ilyen lenne, ha ő lenne mindenki anyukája. Tiszteletre nevelt és mondhatjuk azt, hogy emberség tekintetében egy szent volt. Mindenkiel jót tett. Ő a maga kis világában rendkívül szerény asszony volt és mégis nagy dolgokat művelt. Szeretetet adott, áldozatot hozott értünk.

Pisont Richárd: Édesanyánk halálával óriási veszteség ért bennünket. Csak az tudja átérzeni ezt, aki elveszítette már az édesanyját. Vártuk vissza a család körébe, de már nem jöhetett ki abból a kórházból egészségesen. Reménykedtem abban, hogy egyszer felkel majd és egészségesen kilép a kapun. Mások is járnak hozzájuk hasonlóan, átéli szerettük elvesztését, imádkoznának érte, de nem tudnak hol. Ráadásul vasárnap nem tudnak elmenni a kórházban lévők sem istentiszteletre. Ebben a kápolnában azonban vasárnaponként szentmise és istentisztelet is lesznek, amelyeket felváltva a különböző felekezetek lelkészei tartanának. Minden egyes kórteremben lesz majd Biblia. A kórház igazgatója megígérte, hogy lesz olyan szoba is, ahol a haldoklóval együtt lehetnek majd utolsó napjaiban a szerettei. Bennünket édesanyánk úgy nevelt, hogy tartsuk be a hagyományokat, hogy imádkozzunk, hogy a halottért virraszszunk. Azt hiszem, a mai világban is tiszteletben kell tartani a másik hitét, meggyőződését. Ezek nagyon fontos dolgok.

HORVÁTH-BOLLA ZSUZSANNA

Minden Kedves Olvasónak és családtagjaiknak áldott feltámadási ünnepet kíván az Orosházi Evangélikus Egyházközség!

A legnagyobb sértés

Magánvélemény

Semmit sem tudok méltatlanabbnak, sértőbbnek, megalázóbbnak elképzelni, felfogni, mint azt, hogy a világmindenség legérdekesebb élőlényét, az embert pusztán megsemmisülésre ítélem. Semmit sem tudok otrombábbnak, lealjasítóbbnak, leértékelőbbnek elképzelni, mint azt, hogy az embert, a mindenségnek ezt a különleges lényét arra ítélem, hogy végeredményében egy nulla. Egy jelentéktelen semmi, egy reménytelenül rövid életű tisztavirág, aki váratlanul felbukkant, és már nem váratlanul, de kényszerűen elpusztul, megszűnik, semmivé válik, füstté, köddé, de még annál is rosszabbá, mert a füst és a köd a létezés egy határozott formája.

Elképesztőnek és felháborítósnak tartom, hogy szeretteinkről, édesanyánkról, édesapánkról vagy bárkiről, akivel a szeretet szálai kötnek össze, el tudjam képzelni, hogy csak a kukacok tápláléka. Csak arra valók, hogy a humuszt gazdagítsák porladó testükkel. Minden idegszálam, az összes sejtem, teljes értelmem, és főleg a szívem tiltakoznak az ellen, hogy egyszerűen csak anyaghalmazzá degradáljuk az embert, s ezzel lenullázunk.

Rácsodálkozom az emberi alkotásokra az ókortól kezdve napjainkig, és csak ámulni lehet. A művészetek csodái, festészet, zene, irodalom, építészet, mind arról beszél, hogy ennek a mérhetetlen kozmosznak az egyetlen különleges létezője, lénye az ember, az alkotni, gondolkodni,

Rembrandt: Jézus belpoklost gyógyít

érezni tudó ember. Semmit sem tartok sértőbbnek, bántóbbnak, felháborítóbbnak, mint azt, hogy ezt a különleges képességekkel rendelkező élőlényt hullajelöltnek nevezzük ki, akivel csak a port szaporítjuk.

Csodálatos a csillagok világa a maga

végtelenségében, csodálatos a hegyek világa hófödte csúcsokkal, szédítő szakadékokkal. Csodálatos a virágok, bogarak, madarak, állatok világa. A virágok illata, a madarak éneke, és még mennyi minden csodálatos, ám mégis a legkülönösebb és legcsodálatosabb élőlény az ember, a gondolkodó, alkotó, érző ember, az öntudattal és én-tudattal rendelkező ember, akinek szíve is van. Nem lehet ezt a páratlan lényt, vagyis minket felelőtlenül az ostoba semmire ítélni.

Csak hallgassunk a 8. zsoltár páratlan kinyilatkoztatására, hogy mennyivel másabb, mint állati eredetűnek nevezni az embert: „Ó, URunk, mi Urunk! Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törödsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél. Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!” Jézus Krisztusban pedig örök életet is adtál neki – nekünk! Ámen!

RIBÁR JÁNOS

Levél a pokolból

Jó ember volt és jó szomszéd,
Nem pereltünk és sosem veszekedtünk.
Barátom volt, s mi több, testvér.
Miért nem mondtad: testvér, elvesztél?

Te sohasem bíztál meg énbennem,
De más szomszédban sem, emlékszem.
Jól állsz a hit dolgában, talán nagyon is jól,
De Róla nem szóltál, a nagy Királyról.

Óh, szomszéd, kedves szomszéd,
Ha egy szót szóltál volna Róla,
Megmenthetted volna rongy életemet,
És én neked örökké hálás lettem volna!

Mikor kocsmázni hívtalak,
Azt mondtad, elfoglalt vagy.
Miért nem mondtad a szemembe,
Bűn, amit teszel, s rohansz a vesztedbe?

De hiába laktunk egy utcában,
S te tudtad, hogy én bűnben élek.
Tudván tudtad, hogy nincs üdvösségem,
S a kárhozattól nem mentél meg.

S mikor éjszakánként, későn hazavetődtem,
Csak fejedet csóváltad, amikor megláttál,
Ordíthattam, dalolhattam, kiabálhattam,
Te mindvégig csendes és szótlan maradtál.

Akkor azt gondoltam magamban,
Ilyen jó szomszédot, mint te, sehol sem találni,
Kedves, jó és barátságos,
Mindenkinek ilyet kívánok.

De most már semmit sem tehetek,
Vétkeim büntetését szenvedem,
De hogy itt vagyok, sose feledd!
Miért hagyta, hogy izetlen só legyek?

Mondd el most már mindenkinek,
Hogy megváltott vagy, és üdvözített
És mással ne tedd, mit velem tettél,
Hogy rejtegeted azt: hogy az Övé lettél.

Írta: Costache Ioanid
Fordította: Horváth Csaba

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉSEK (3 éven aluli gyermekek)

Török Zsolt és Bánszky Mária Katalin gyermekei:

DÁVID MÁTÉ és KATALIN 2009. december 5.

Maczkó Imre és Zsáka Melinda fia:

NORBERT 2009. december 16.

Török Róbert és Fojta Brigitta leánya:

TÍMEA 2009. december 20.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN
ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉSEK (2009. december 6.–2010. február 25.)

Dr. Földházi Sándorné Lichtenstein Gizella (80) · Dömsödi Pál (73) · Kovács Sándorné Szula Erzsébet (90) · Kunos Mihályné Vági Etelka (87) · Szilasi József (85) · Horváth Józsefné Krausz Etelka (87) · özv. Várdai Ferencné Zalai Margit (83) · Dajka Sándorné Sztvovecz Erzsébet (85) · Szabó László (86) · özv. Szula Mihályné Szemenyei Julianna (84) · Soós Tiborné Torda Molnár Margit (90) · Bors Józsefné Horváth Rozália (92) · Csizmadia Ferenc (81) · Lénárt Ilona (88) · Török Sándor (83) · Szabó Imre (94) · Aradi Pálné Somogyi Margit (83) · Antali Józsefné Séllei Erzsébet (87) · Koppányné Horváth Judit (56) · Bolla Sándorné Madarász Irén (72)

A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT
CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1Jn 2,17]

RENDSZERES ALKALMAINK

Heti alkalmak:

- vasárnaponként 3 istentiszteletünk van: 9.00 órakor (gyermekek, családok részére), 10.00 órakor (szokásos alkalomunk), illetve 18.00 órakor a Reménység istentisztelet;
- keddenként 8.00 órakor reggeli áhítat (bárki számára nyitott), 15.00 órakor Halleluja énekkör, 15.30 órakor áhítat a Fénysugár Nyugdíjas Klub keretében;
- szerdánként 18.00 órakor biblióra (Szeretettel ajánljuk ezt azok figyelmébe, akik szívesen foglalkoznak Isten igéjével, készek közösen készülni a vasárnapi istentiszteletre.);
- csütörtökönként 18.00 órai kezdettel istentisztelet;
- péntekenként 8.00 órakor reggeli áhítat (szintén nyitott);
- szombatonként 18.00 órától ifjúsági biblióra.

Egyéb igei alkalmak:

- presbiteri és képviselő-testületi biblióra a hónap első szerdáján, 18.00 órai kezdettel;
- Férfiak sátra (beszélgetés bibliai alakokról a hónap második csütörtökén, a 18.00 órai istentisztelet után);
- a hónap minden harmadik csütörtöki istentisztelete úrvacsorás;
- húsvétvasárnaptól adventig a hónap első vasárnapján a 10.00 órai istentiszteleten úrvacsora ünneplése is van;
- minden hónap első hétfő délutánján biblióra a Teréz utcai otthonban;
- minden hónap első csütörtök délutánján biblióra az Ezüsthelyi otthonban.

ADOMÁNYOK

AZ „OROSHÁZI HARANGSZÓ” ÚJSÁGRA

2009. december 6.–2010. február 25.

Kovács Mariann	500 Ft	Pál Tamásné	1000 Ft	Gazsi Sándorné	1000 Ft
Zelenka Károlyné	2000 Ft	Ádász Ferencné	2000 Ft	Sonkolyos Dezső és neje	2000 Ft
Pásztorcsik Jánosné	2000 Ft	Jankó Lajosné	2000 Ft	Szabó Erzsébet	2000 Ft
Németh Andrásné	1000 Ft	Mórocz Antal (Kardoskút)	1000 Ft	Pusztainé Nagy Erzsébet	1000 Ft
Kovács Lászlóné	1000 Ft	Pataki Etelka	2000 Ft	Kovács Tiborné és Tímea	2000 Ft
Szász Zoltán	5000 Ft	Tornyai Molnár Sándor	3000 Ft	Dénes József és neje	2000 Ft
Fürst Enikő	500 Ft	Bencze Géza és neje	15000 Ft	Kátai-Pál Mihályné	2000 Ft
Jankó Bálint	2000 Ft	Kovács Mariann	500 Ft	Dimák Józsefné	2000 Ft
Kunos Zoltán	5000 Ft	Czikora Lajos (Kardoskút)	1000 Ft	Kovács Mariann	500 Ft
Berke Kálmánné	5000 Ft	Bérczes Elemér és neje	5000 Ft	Bánki H. Jolán	1000 Ft
Zsíros Sándorné	1000 Ft	Török Sándorné	1000 Ft	Tóth Sándor István	5000 Ft
Vetési Imréné	1000 Ft	Győri Dani József és neje	2000 Ft	Szekeres János	1000 Ft
Gombkötő Pálné	2000 Ft	Németh Ferencné	1000 Ft	Dr. Szabó Sándor (Budapest)	2000 Ft
Szemenyei Ferencné	2000 Ft	Szűts Gézané	2000 Ft	Tóth László (Szeged)	3000 Ft
K. Tóth László	1000 Ft	Kiss Mihályné	1000 Ft	Musztafáné Horváth Györgyi	4000 Ft
Mucsi Istvánné	1000 Ft	Váradai Attiláné	3000 Ft	Pásztorcsik Jánosné	1000 Ft
Ravasz Béláné	2000 Ft	Kiss Ferenc	2000 Ft	Éliás Dávid és neje	2000 Ft
Ravasz Katalin	2000 Ft	Kissné Betkó Katalin	2000 Ft	Fábiánné Keresztes Irén (Bp.)	4000 Ft
Dobsa Béláné	500 Ft	Szikora Józsefné	2000 Ft	Brebovszky Gyula (Budapest)	3000 Ft
Dr. Ravasz Károly	2000 Ft	Szalay Judit	1000 Ft	Csákok Gyuláné (Budapest)	10000 Ft
Csepregi Ervin és neje	2000 Ft	Juhász-Nagy Mihály és neje	2000 Ft	Név nélkül, de Istennél	
Dr. Hajdú Mihály (Budapest)	5000 Ft	Benkő Barna	5000 Ft	tudva lévő testvértől	2000 Ft

Orosházi
HARANGSZÓ

Kiadja: az Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.) ·
Felelős kiadó: Ribár János lelkész, esperes és Koszorús Oszkár egyházm. felügyelő ·
Tördelőszerkesztő: Szatmári László · **Nyomtatás:** PERGAMEN Kft., Orosháza